

Giai Điệu Của Một Ánh Mắt

Contents

Giai Điệu Của Một Ánh Mắt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12 - End	40

Giai Điệu Của Một Ánh Mắt

Giới thiệu

Anh đã gây ra chuyện lớn rồi. giờ anh không còn time để giải thích. anh sẽ liên lạc về. đợi anh nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giai-dieu-cua-mot-anh-mat>

1. Chương 1

Số phận cuộc đời

- Bây giờ xử nó thế nào hả đại ca. nó khóc dữ quá.
- Bọn cảnh sát phát hiện ra rồi, giờ tao với mày cũng khó sống. hết đường rồi mày giết quách nó đi, xong trốn ra nước ngoài. Từ nay đừng liên lạc nữa.

- Nhưng nó còn nhỏ quá đại ca ơi.giết thì tội quá.
- đồ ngu, không giết nó chẳng lẽ mày muốn ngồi đó chờ cảnh sát bắt à. Đừng lồi thôi nữa làm nhanh gọn đi rồi biến, không thì chết cả lũ bây giờ.

-

Cộc cộc .. mở cửa.

- Ai thế?
- Anh đây.
- Là anh hả.
- ừ mở cửa mau lên.
- ối. gì thế? Đứa bé này ở đâu ra thế?
- em nghe anh nói này bây giờ anh không thể ở lại đây được nữa.anh phải đi khỏi đây.đứa bé này em phải chăm sóc và nuôi nó lớn khôn.
- tại sao anh phải đi? Mà đứa bé này là con ai vậy? có chuyện gì xảy ra sao?
- anh đã gây ra chuyện lớn rồi. giờ anh không còn time để giải thích.anh sẽ liên lạc về.đợi anh nhé.anh xin lỗi vì đã không thể lo lắng chăm sóc được cho em.cũ hãy coi đứa bé này như là con của chúng ta.cố gắng nuôi dưỡng nó.

Nói rồi người đàn ông dúi vào tay vợ sợi dây chuyền và một bức thư, xong hối hả ra đi bỏ lại người đàn bà cùng với đứa bé trong tay.

20 năm sau

- mẹ à! mẹ đừng có làm nữa để đó con làm, mà sao mẹ cứ không nghe con vậy.
- mẹ ngồi ở nhà mãi cũng chán.quét dọn nhà cửa bếp núc thôi chứ có gì nặng nhọc đâu
- sức khỏe của mẹ con không hiểu nữa hay sao.đã bảo để con làm rồi, mẹ mà cứ thế là con giận đấy
- cực cho con quá.
- mẹ lại thế rồi.con chỉ có mỗi mình mẹ không lo ẹ thì lo cho ai bây giờ.

Hụ hụ hụ .

- mẹ mẹ sao thế? không được rồi con phải đưa mẹ vào bệnh viện.
- không cần đâu mẹ ổn mà.mẹ ..
- ối mẹ ơi. Mẹ sao thế này.hu hu hu
- Bác sĩ ơi mẹ tôi có sao không bác sỹ.
- bà ấy sức khỏe giờ yếu lắm, bệnh lao ngày càng nặng, có lẽ cô nên đưa bà đến những bệnh viện lớn hơn để được điều trị.

Nhã Lan bước ra khỏi phòng với vẻ mặt đầy lo lắng và suy tư. Có vẻ như là gánh nặng đang đè lên vai của cô giá mới tròn 20 tuổi này.

- sao không ẹ về nhà, cứ bắt mẹ nằm đây thế? Mẹ khỏe rồi mà.
- chiều nay con sẽ đưa mẹ về nhưng nếu mẹ còn đụng tới việc gì nữa là con giận thật đấy.
- mà từ nay về sau mẹ phải nghe lời con ? Mẹ hứa đi.
- ừ được rồi, mẹ hứa.
- mẹ hứa rồi đấy nhé. Vậy mai con sẽ đưa mẹ lên thành phố để điều trị

- nhưng .

- mẹ đã hứa với con rồi nên không có nhưng nhị gì cả. mẹ đừng lo, con còn ít tiền để dành mà, lên đó con sẽ kiếm việc làm nữa. mà con cũng lớn rồi cũng nên ra ngoài học hỏi để biết đó biết đây với người ta chứ, không khéo có khi con lại làm ăn phát đạt giàu có thì sao. Hì hì hì

Nhã Lan nhìn mẹ rồi cười tíu tít. Người mẹ nhìn cô con gái vui vẻ nhưng bà hiểu đó chỉ là lời nói để an ủi bà, có lẽ bà cũng không thể phản đối được quyết định cứng rắn này. Dù sao đi nữa bà vẫn phải sống, vẫn phải cố gắng sống để hoàn thành một việc quan trọng.

Nhã Lan tìm được một căn nhà nhỏ, tuy hơi chật nhưng chỉ có 2 mẹ con nên cũng thoải mái và giá cả cũng phải chăng. Bắt đầu một cuộc sống mới với Nhã Lan là một điều thú vị và cũng không mấy khó khăn. Có lẽ việc còn lại là tìm một công việc thích hợp cho bản thân.

- em chào chị.

- uhm, đến sớm lắm, thế là tốt, bây giờ em vào trong thay đồng phục đi, công việc của em chị cũng đã phổ biến, hôm nay công việc chủ yếu của em là quét dọn và thay ga giường cho các phòng.

- dạ vâng ạ.

- ừ, Trang à em đưa cô bé này đi thay đồ rồi chỉ dẫn công việc nhé.

Nhã Lan xin được làm nhân viên vệ sinh ở một khách sạn lớn. vì là một khách sạn lớn nên công việc đòi hỏi tính cẩn thận khá cao và công việc cũng khá nhiều nhưng bù lại tiền lương không đến nỗi tệ. xem như đây cũng là một khởi đầu thuận lợi cho cô.

-

- Nhã Lan à, em biết gì chưa? Hôm nay khách sạn mình sẽ đón sếp mới đấy.

- thế ạ, mà chị có biết là ai không, em chỉ hy vọng sếp mới đừng quá khó tính là được rồi.

- chị không biết tính tình thế nào nhưng nghe nói là con trai của ông chủ tập đoàn Vương Hoàng.

- tập đoàn Vương Hoàng á

- ừ! Thì cái khách sạn này là của tập đoàn Vương Hoàng mà.

- thế chị gặp anh ta bao giờ chưa?

- chị chưa gặp bao giờ, mà thôi lau lẹ đi rồi mình xuống sảnh, nghe nói là ra chào sếp mới, lúc đó tha hồ mà gặp.

Trang và Nhã Lan hối hả lau dọn phòng rồi vội vã chỉnh sửa quần áo tươm tất để xuống sảnh đường.

Chiếc xe hơi màu đen bóng bẩy nhẹ nhàng chạy tới trước cửa khách sạn, một anh bảo vệ từ tốn tiến lại ân cần mở cửa xe và cúi chào. Từ trong xe bước ra là một cậu thanh niên với vẻ mặt tuấn tú và lịch lãm, anh ta mặc quần tây đen cùng chiếc áo sơ mi trắng đồng thùng rất mực mực nhìn không quá phô trương nhưng vẫn toát lên được cái vẻ sang trọng của dân đại gia. Khi anh ta vừa bước vào khách sạn đã gây xôn xao cho các nhân viên nữ bởi vẻ điển trai của mình, anh ta tỏ ra khá thân thiện và lịch sự khi đến bắt tay và chào hỏi từng người.

- ak xin giới thiệu với mọi người đây là cậu Vương Tuấn, vừa du học ở nước ngoài về và sắp tới đây sẽ đảm nhiệm chức giám đốc nhân sự của khách sạn chúng ta, mọi người làm quen đi.

- chào mọi người, tôi là Vương Tuấn, mong mọi người giúp đỡ nhiều.

Với tính cách hòa đồng và phong thái tự tin, đương nhiên cả cái vẻ ngoài đẹp trai đã tạo ra ở Tuấn một sức hút mãnh liệt với các quý cô nhưng dường như Nhã Lan lại là người nằm ngoài sức hút đó, mọi thứ từ Tuấn không gây được dấu ấn đặc biệt gì với Nhã Lan cho lắm.

-

Loay hoay với một mớ cây lau nhà , Nhã Lan đang lau dọn căn phòng cuối cùng trước khi tan ca. công việc khá nhiều vì chị trang xin nghỉ có việc bận khiến Nhã Lan phải làm luôn công việc của chị. Căn phòng Nhã Lan đang dọn rất đặc biệt vì đây là phòng của sếp mới. cũng may là sếp không có trong phòng nên Nhã Lan cảm thấy rất thoải mái. Nhưng cái sự tự do ấy không kéo dài lâu khi cánh cửa phòng mở ra và xuất hiện ở cửa là Tuấn đang dán mắt vào tập tài liệu trên tay không để ý là có người trong phòng.

- sếp ơi cẩn thận.

Nhã Lan vừa dứt lời thì cũng vừa lúc Tuấn vấp phải xô nước té lăn ào xuống đất mình mẩy ướt mem. Nhã Lan vội vàng chạy lại đỡ Tuấn dậy.

- anh có sao không, tôi ..tôi xin lỗi, tôi sợ ý quá để xô nước giữa đường.

- không sao, nước gì mà cô lại để giữa đường thế này.

- ơ dạ là nước lau nhà ạ.

- cái gì? Nước lau nhà á.

Mặt Tuấn méo xệch vội chạy vào nhà vệ sinh. Còn Nhã Lan bối rối chạy sang phòng bên cạnh lấy khăn rồi quay lại đứng đợi ở bên ngoài nhà vệ sinh.

- khăn này, anh dùng tạm đi, tôi xin lỗi, tôi sẽ đền cho anh bộ đồ khác mong anh đừng giận.

Tuấn nhìn Nhã Lan rồi cười không ngớt trong khi Nhã Lan đang vô cùng lo lắng.

- sao anh lại cười?

- không có gì nhưng tôi không nghĩ là tôi sẽ giận vì việc nhỏ thế này đâu. Thế cô có tiền đền nổi bộ đồ này cho tôi không hay sợ tôi đuổi việc mà hứa đại đấy.

- tôi tôi sẽ cố gắng mà. Tôi không thất hứa đâu.

Tuấn lại nhìn Nhã Lan một lần nữa, nhưng lần này có vẻ soi mói hơn và rồi lại cười một cái đầy bí hiểm.

- cô mới vào đây làm à?

- vâng, đây là lần đầu tiên tôi phạm lỗi mong anh bỏ qua.

- thôi được rồi, chiều mai lên gặp tôi, yên tâm tôi không đuổi việc cô đâu.

Nói rồi Tuấn bỏ đi còn Nhã Lan được một phen sợ hú hồn, may là không bị đuổi việc nhưng sợ mai sếp kêu lên kỷ luật thì mệt.

-

Đúng như đã hẹn, sau giờ tan ca Nhã Lan đến gặp Tuấn tại văn phòng.

- cốc cốc

- vào đi.

- cô đến rồi à, uhm đúng lúc lắm, hôm nay cô phải làm ca đêm để đền bộ đồ hôm qua cho tôi đấy, sao có đồng ý không.

- ờ được ạ.

2. Chương 2

- thế thì tốt, nhưng cô sẽ không làm trong khách sạn, hôm nay cô phải đi cùng tôi để tiếp vài vị khách quan trọng của tôi, và điều cuối cùng là dù tôi nói bất cứ điều gì thì chỉ cười và đừng thắc mắc, có gì tôi sẽ giải thích sau.ok

- tôi có biết gì về mấy chuyện này đâu, tôi thì giúp gì được ạ?

- có giúp được hay không thì tự tôi sẽ biết, cô không cần lo, cứ làm theo những lời tôi nói, được rồi không nói nhiều nữa, đi thôi.

Tuấn đưa Nhã Lan đến trung tâm thương mại chọn một bộ váy và một đôi giày sau đó lại đi tới 1 salon khá to.

- cô vào làm tóc, trang điểm và thay đồ đi, cô không thể ăn mặc thế này để đi tiếp khách được, cho cô 30p, mau lên.

Nói rồi Tuấn đẩy Nhã Lan vào trong và ngồi đợi bên ngoài, còn Nhã Lan thì không nói gì vì đã hứa là sẽ nghe lời.

Sau 30p Nhã Lan bước ra với một bộ đầm trắng hở vai và dài tới đầu gối, mái tóc được uốn xoắn nhẹ bồng bềnh trên vai, nhìn cô xinh hơn rất nhiều và dường như là lột xác hoàn toàn, vẻ đẹp của cô khiến Tuấn có chút bối rối khi ngắm nhìn.

- cô xinh hơn tôi tưởng đấy.

- cảm ơn anh. Hy vọng sẽ giúp được anh.

- chỉ cần cô cứ cười như thế này là giúp được tôi. trễ rồi đi thôi.

Tuấn đưa Nhã Lan tới một căn biệt thự, không khí ở đây đang rất náo nhiệt. dường như đang có một buổi tiệc ở bên trong. Tuấn mở cửa xe để Nhã Lan bước ra rồi nhẹ nhàng nắm tay Nhã Lan quàng vào tay mình, Nhã Lan có vẻ hơi ngạc nhiên, cô rút tay ra nhưng đã bị Tuấn nắm chặt lại.

- anh làm gì thế?

- đã bảo là đừng có thắc mắc và nghe lời tôi mà, cô hứa với tôi rồi không nhớ hả?

- ơ nhưng

Không kịp để Nhã Lan nói thêm lời nào Tuấn đã kéo cô vào bên trong. Không khí bên trong càng náo nhiệt hơn, mọi người đang tụ tập ngoài vườn, khu vườn khá rộng lớn và có một con suối nhỏ chạy xung quanh, Nhã Lan nhìn thấy một chiếc bánh kem to đùng và vô số quà xung quanh được đặt ở cái bục gần cửa ra vào.

- đây là một buổi sinh nhật à?

- đúng vậy.

- sao anh nói với tôi là ..

- này không thắc mắc nhé.

Nhã Lan nhún một cái rồi quay sang ngắm nghía buổi tiệc vào mọi người xung quanh còn Tuấn thì cười bê lên với đầy ắp ý.

- Tuấn! lâu lắm mới gặp. tao tưởng mày đi luôn rồi chứ. Thế về lâu chưa sao không nói để tao ra đón.

- cũng mới về thôi, về sớm để dự sinh nhật mày nữa chứ, sinh nhật vui vẻ và sớm lấy vợ nhé.

- tao còn đợi mày lấy trước chứ, sao ai đây? Người yêu phải không, giữ đúng lời hứa nhí.

Nhã Lan đang toan giải thích thì đã bị Tuấn cướp lời.

- ừ đây là Nhã Lan người yêu tao.

- chào em, anh là Hoàng, rất vui được gặp em, không ngờ thằng bạn khù khờ của anh lại được một tiểu thư xinh đẹp như em yêu, ghen tị quá.

Nhã Lan cực kỳ ngạc nhiên trước câu trả lời của Tuấn và ngỡ người ra không để ý là Hoàng đang giơ tay có ý muốn bắt tay. Tuấn xiết mạnh tay của Nhã Lan khiến cô tỉnh người và áp úng giơ tay đáp trả.

- ơ vâng chào anh.

- thôi 2 người cứ tự nhiên nhé anh phải đi tiếp khách.

Hoàng vừa rời khỏi thì Nhã Lan liền quay qua Tuấn với vẻ mặt hơi tức tối và đầy sự thắc mắc.

- cô đừng nhìn tôi như vậy. tôi đã nói là đừng có thắc mắc và tôi sẽ giải thích sau.

Trả lời ngắn gọn vài câu rồi Tuấn lại kéo Nhã Lan đi khiến cô không thể thắc mắc thêm được gì.

-

- nhà cô ở đâu để tôi đưa cô về?

- tại sao anh lại nói với bạn anh tôi là người yêu của anh? Anh nói là sẽ đưa tôi đi tiếp khách với anh mà sao lại trở thành đi sinh nhật? tại sao?

- cô đừng có nóng, tôi xin lỗi vì đã không nói trước nhưng đúng là chúng ta đi tiếp khách mà.

- Thật ra thì tôi có xạo với Hoàng là đã có bạn gái và cậu ta bắt tôi phải đưa bạn gái theo trong ngày sinh nhật.

- gia đình Hoàng và gia đình tôi là bạn làm ăn nên tôi cũng không muốn gây mất thiện cảm vì thất hứa, hôm qua tôi đã rất lo không biết phải giải quyết thế nào, cũng may gặp cô, xem như là đền bộ đồ cho tôi là được rồi, không ai nợ ai.

- tôi không thích cái kiểu trả nợ này của anh chút nào.

- tôi cũng đâu muốn vậy, vì bắt đắc dĩ mà.

sự rung động

Sau ngày hôm đó Tuấn có vẻ quan tâm khá đặc biệt đến Nhã Lan, nhưng Nhã Lan lại khá vô tư và cũng không nhận ra sự quan tâm này

- trả anh bộ váy này.

- cô trả tôi làm gì, tôi có mặc được đâu mà trả, cô cứ giữ lấy đi.

- sao lấy được chứ, bộ váy này đắt tiền lắm tôi không dám nhận đâu, anh cứ cầm lấy không mặc thì đem cho ai cũng được.

- cô đã mặc nó rồi thì còn tặng ai được nữa, tôi không có thói quen tặng đồ sai rồi đâu, đã bảo cứ lấy đi, cô nói nhiều quá.

- ừ mà tôi có chút chuyện muốn nhờ cô đây, tôi đang cần kiếm một người giúp việc nếu có biết ai thì giới thiệu cho tôi.

- người giúp việc à, ờ . Được tôi sẽ tìm giúp.uk vậy giờ tôi phải đi làm việc, cảm ơn anh vì cái váy, thôi tôi đi trước.

- khoan đã, à ừ .. trưa nay cô có rảnh không.

- trưa nay hả? để làm gì?

- à .ừ ừ tôi vừa về nước không lâu nên không rảnh lắm quán xá ở đây, mà tôi thèm sushi quá cô có biết quán nào không vậy?

- à biết chứ ở trên đường

- tôi đã bảo là không rảnh đường mà cô chỉ thế sao biết, uhm .. hay trưa nay cô đi với tôi nhé sẵn tiện tôi mời cô ăn luôn coi như trả công.

- ờ thế cũng được, vậy tí gặp lại.

Tuấn khá lúng túng khi mở lời mời Nhã Lan đi ăn, nhưng khi mọi việc trôi chảy cậu ta khoái chí ra mặt.

-

- cái chuyện tìm người giúp việc ấy, tôi làm được không?

- cái gì?

Tuấn mắc nghẹn miếng sushi rồi ho sặc sụa khi nghe Nhã Lan nói.

- cô đang làm ở khách sạn mà sao làm giúp việc được? cô đang đùa tôi đấy à.

- tôi không đùa đâu, tôi rất muốn tìm thêm việc nhưng không biết phải làm như thế nào, dù sao cũng là làm việc cho anh, anh có thể giúp tôi thu xếp thời gian để đi làm cả 2 việc dc không,

- sao cô tham lam thế?

- tôi cần tiền.

- cô cần tiền để làm gì?

- mẹ tôi đang bệnh tôi cần tiền để chữa bệnh ẹ, mà sao anh hỏi nhiều vậy, anh có cho tôi đi làm không, có muốn giúp tôi không.

- tôi thì không có mẹ, cô thật may mắn.

Tuấn nhìn Nhã Lan, lúc này Tuấn thấy ở Nhã Lan có cái gì đó khiến anh đang rung động, một cảm giác gì đó rất lạ, là đồng cảm hay vì một cái gì đó khác.

- thôi được tôi sẽ nhận cô vào làm và sắp xếp time cho cô nhưng với một điều kiện.

- điều kiện gì? Nếu được tôi sẽ đáp ứng hết.

- chúng ta xưng hô với nhau là anh em nhé?

- trời! làm tôi tưởng chuyện gì gē gớm lắm chứ, mà sao anh lại muốn xưng hô như vậy.

Nhã Lan phá ra cười khi nghe yêu cầu của Tuấn khiến anh chàng ngại ngùng và lúng túng.

- vì tôi thích thế, cô cười cái gì chứ, thế có muốn đi làm không hả, tôi đổi ý bây giờ.

- được được tôi đồng ý mà.

- vậy mai bắt đầu đi làm.

-

3. Chương 3

Tìm thêm được việc Nhã Lan vui như nhặt được vàng, cô không để ý mấy đến những yêu cầu và cách cư xử hơi kỳ lạ của Tuấn.

Nhà của Tuấn, à không phải nói là biệt thự to khủng khiếp và rất lộng lẫy, căn nhà khiến Nhã Lan choáng ngợp khi nhận việc. mọi thứ đều có vẻ rất mới mẻ với cô.

- anh sống trong căn nhà này sao?

- ừ, đây là nhà tôi.

- bố tôi đi công tác rồi, ở nhà hiện giờ chỉ có tôi và thằng em trai, chắc nó đi chơi, lát nữa sẽ về.

- anh có em trai nữa sao?

- tôi có cả anh trai nữa.

- vậy róc cuộc anh có mấy anh chị em?

- 3 người, rồi từ từ cô sẽ biết mặt thôi.à mà đã thỏa thuận là sẽ xưng hô anh em rồi mà.

- ừ nhĩ tôi .. à không, em quên. Hi hi.

-

Vừa làm việc ở khách sạn lại vừa làm ở nhà Tuấn nên tần suất gặp nhau khá thường xuyên, nhày nào cũng gặp và một ngày gặp 18 tiếng, đối với Tuấn là một điều khá tốt còn tại sao tốt thì chỉ có Tuấn mới biết, với Nhã Lan cũng là 1 điều tốt nhưng tốt là vì kiếm được tiền. công việc hơi mệt và cũng không khó khăn là mấy nhưng Nhã Lan lại gặp một chút rắc rối với Vương Long, em trai Vương Tuấn và là cậu út của tập Đoàn Vương Hoàng.

- ngày nào cũng được nhìn em, thích thật. tối nay em nghỉ sớm đi tụi mình đi ăn nhé.
- em không thể trốn việc được, mà anh đừng có lúc nào cũng nhìn em như thế em không làm việc được đâu.
- ai bảo trốn việc chứ anh cho em nghỉ mà.
- anh Tuấn đã thuê em nên em không muốn anh ấy khiển trách vì không chịu làm việc.
- chuyện nhỏ mà, để anh nói với anh Tuấn, không sao đâu, đi nhé.

Nhã Lan lắc đầu rồi bưng đĩa trái cây đứng dậy đi, Long cũng đứng bật dậy chạy ào theo lên phía trước đứng ngăn đường không cho Nhã Lan đi tiếp.

- từ trước tới giờ chưa có cô gái nào dám từ chối lời mời của anh đâu nhé.
- vậy em sẽ là người đầu tiên từ chối, anh có khó chịu thì em cũng mặc kệ.
- không anh lại thích thế, anh không thích con gái quá ngoan ngoãn và nghe lời, em thì khác, em dám từ chối một đại thiếu gia như anh, em là một người rất đặc biệt, không giống bất cứ cô gái nào anh quen.
- em không quan tâm anh quen con gái như thế nào, tránh ra để em đi nấu cơm nào hay anh muốn nhin đôi tối nay.

Long đành rút lui nhường đường cho Nhã Lan đi, suốt ngày hôm đó long tìm mọi cách tiếp cận và nói chuyện với Nhã Lan nhưng đều bị từ chối thẳng thừng không chút thương tiếc, nhưng Long không lấy đó làm khó chịu, với Long con gái càng khó theo đuổi thì càng hấp dẫn, Long hiện vẫn đang đi học và là một thiếu gia ăn chơi, có lẽ vì thế mà khiến Nhã Lan không có chút thiện cảm gì.

- Nhã Lan à, để anh đưa em về rồi cùng đi ăn luôn.
- em tự về được rồi.
- Khoan đã .

Long chạy đuổi theo Nhã Lan rồi nắm lấy cánh tay của cô không buông, khẳng khẳng đòi chở về, Nhã Lan vùng vằng khó chịu hất tay long ra nhưng không được.

- bỏ Nhã Lan ra đi, em làm cái gì thế?

Đúng lúc đó Tuấn xuất hiện che vào giữa rồi đẩy Nhã Lan ra sau lưng mình như vẽ che chắn.

- em muốn chở Nhã Lan về, anh quan tâm làm gì?
- anh thấy em giống ép buộc người ta hơn đây, em lo giải quyết mớ hỗn độn của em ở trường đi, mai ba thế nào cũng sẽ kiểm tra, lúc đó thì không xong đâu.

Tuấn nắm tay Nhã Lan đưa vào xe của mình rồi chạy đi bỏ mặc thằng em đang tức tối vô cùng.

- hồi này cảm ơn anh nhiều lắm, không có anh chắc em điên mất.
- Long nhìn nó vậy thôi chứ cũng không có ý gì xấu đâu, dù là ăn chơi quậy phá nhưng cũng chưa gây ra chuyện gì để gia đình phải lo lắng cả, cái tính nó hay thế, em đừng giận.
- 2 anh em anh khác nhau quá nhỉ.
- ừ thật ra nó cũng được nuông chiều từ nhỏ.
- tối nhà rồi, hôm nay em cũng vất vả nhiều, em vào nghỉ đi.

- cảm ơn anh đã đưa em về.
- ừ anh về nhé.

Càng tiếp xúc với Tuấn Nhã Lan càng thấy cuộc sống của Tuấn đầy những điều bất ngờ và bí ẩn.

to be continued.....

lời tỏ tình

Ba của Tuấn đã về và Nhã Lan cũng có dịp tiếp xúc với ông, là chủ tịch của một tập đoàn lớn nhưng ông rất giản dị và điềm tĩnh, một người đàn ông hơi gầy và cao, ông có một khuôn mặt phúc hậu nhưng ẩn đâu đó sau nét phúc hậu đó có chút ưu phiền và suy tư, lần đầu mới gặp khiến Nhã Lan cảm nhận được sự gần gũi và ấm áp toát ra từ người đàn ông này.

- cộc cộc
- vào đi
- con đây bác, bác xuống ăn cơm đi con dọn cả rồi.
- con ngồi đây nói chuyện với bác 1 chút.
- vâng ạ
- con đã quen hết công việc ở đây chưa?
- dạ cũng đã quen dần rồi ạ.
- ừ, nhà bác không có bóng dáng người phụ nữ nào nên nhà cửa không dc chăm sóc tỉ mỉ, giờ có con rồi chắc mọi việc nhờ con cả, có khó khăn gì thì cứ nói bác.
- bác đừng nói vậy, đây là công việc của con mà.

Ông Vương Lâm nhìn sâu vào đôi mắt của Nhã Lan và có chút gì đó suy tư, ông có vẻ buồn và im lặng 1 lúc.

- con có đôi mắt rất đẹp. đôi mắt mà khi nhìn vào khiến người ta cảm nhận được sự bình yên, con là người thứ 2 mà ta gặp có đôi mắt như vậy, ừ mà thôi xuống ăn cơm nào ta cũng đói rồi.

sau lời khen và những lời suy tư ông dường như vùng ra khỏi những ý nghĩ khiến ông buồn và

đòi xuống ăn cơm như một sự trốn tránh cần thiết để thoát khỏi những suy tư của chính mình.

Việc chữa trị của mẹ vẫn được tiến hành thường xuyên và đang có dấu hiệu tốt khiến Nhã Lan rất vui, đến bây giờ Nhã Lan thấy mình rất may mắn khi vừa tìm được việc tốt vừa có thể chữa lành bệnh ẹ chứ không quá bất hạnh như mẹ vẫn hay nói với cô.

Hôm nay là ngày Nhã Lan đi làm ở khách sạn.

- Nhã Lan, ba anh có công việc gì đó muốn nhờ em nên kêu anh đến đón em, em thay đồ đi rồi đi với anh .
- việc gì mà gấp vậy? em vẫn chưa tan ca mà
- anh nói với anh Tuấn rồi, em mau lên đi.

Long đột ngột xuất hiện ở khách sạn và lôi Nhã Lan đi rồi chở Nhã Lan đến một quán café. Quán cafe vắng tanh không một bóng người, chỉ có vài người phục vụ đã đứng sẵn ở cổng như đang chờ đợi sự có mặt của Long và Nhã Lan. Long vội vã kéo Nhã Lan lên sân thượng với vẻ mặt hí hửng.

- anh bảo ba anh muốn gặp em mà sao lại đưa em tới đây.
- thì em cứ lên đây đã.
- ơ sao trên này vắng tanh vậy?
- anh bao cả cái sân thượng này rồi.

Long kéo Nhã Lan ngồi vào một cái bàn nhỏ đặt gần lan can, nơi mà có thể nhìn toàn cảnh xuống dưới rất đẹp, mặc kệ Nhã Lan đang thắc mắc hay tò mò, Long không giải thích gì cả mà chỉ đi xung quanh châm mấy cây nến được cắm sẵn dưới đất, khi nến đã cháy lên gần hết Nhã Lan mới nhận ra đó là một hình trái tim rất to, châm xong Long đẩy Nhã Lan vào trong vòng trái tim mà vẫn mặc kệ sự ngỡ ngàng của Nhã Lan đang không hiểu là có chuyện gì, Nhã Lan mở miệng nói thì Long đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng, Long quay đi ra chỗ bụi cây lay hoay không biết là làm gì, khi trở lại Long đang cầm một cái gì đó được giấu sau lưng và tiến vào trong vòng trái tim đối diện với Nhã Lan, rồi Long chìa ra một bó hoa đỏ thắm từ sau lưng.

- Nhã Lan à, làm người yêu của anh nhé.

Nhã Lan thật sự bị bất ngờ không thể nói được gì ngoài nhìn Long rồi đến bó hoa, Long cũng nhìn Nhã Lan không rời, rồi Long cầm luôn bó hoa đang tay ôm lấy Nhã Lan vào lòng thật triu mến, Nhã Lan vùng vằng ra khỏi vòng tay của Long.

- em đừng đẩy anh ra, anh hứa là nói xong điều này anh sẽ buông em ra. Làm ơn đi, cho anh xin vài phút thôi,

Khi đã biết chắc Nhã Lan không còn muốn đẩy mình ra Long xiết nhẹ bờ vai để ôm Nhã Lan chặt hơn vào lòng mình.

- anh biết em không yêu anh, điều đó không quan trọng, anh sẽ đợi đến khi nào em yêu anh, anh biết em sẽ từ chối anh nhưng không sao anh sẽ đợi đến lúc em đồng ý.

- khi lần đầu tiên gặp em thì trái tim của anh đã thật sự rung động, anh biết em không thích anh vì anh quấy phá lêu lổng nhưng vì em từ nay anh sẽ thay đổi, anh chưa bao giờ thấy mình thật lòng và nghiêm túc với cô gái nào đến như vậy.

Long buông Nhã Lan ra rồi cầm tay cô đặt lên ngực mình.

- em nghe thấy trái tim của anh không, tình cảm anh dành cho em là thật lòng chứ không phải đùa giỡn đâu.

- anh muốn khi trái tim em thật sự rung động và biết yêu thì người em yêu sẽ là anh.

- Nhã Lan à. Anh yêu em.

Nhã Lan vẫn im lặng, đôi mắt Nhã Lan không nhìn thẳng vào Long, dường như cô đang trốn tránh một điều gì đó. Nhưng cả Long và Nhã Lan đều không biết ở trên bậc thang dẫn lên sân thượng Tuấn đã đứng đó từ bao giờ rất lặng lẽ và rất âm thầm.

to be continued.....

lời tỏ tình đến sau

Sau lời tỏ tình của Long, Nhã Lan không nhận lời cũng không từ chối, Nhã Lan bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc hơn về tình cảm của Long dành ỉn, Nhã Lan đã hiểu ra Long không có ý muốn đùa giỡn nhưng Nhã Lan thật sự không có chút tình cảm gì với Long. có nên cho Long một cơ hội và cho cả bản thân mình một cơ hội, thử mở lòng để đón nhận tình yêu, Nhã Lan vẫn đang phân vân với những quyết định của mình, nhưng Long và Nhã Lan khác nhau nhiều quá, 2 người ở cả 2 thế giới khác nhau và Nhã Lan hiểu thân phận mình là ai. Nhã Lan còn phải lo ẹ nữa. mọi thứ làm Nhã Lan phải suy nghĩ nhiều.

- anh Tuấn. anh đi đâu vậy?

- ờ! anh ra ngoài có chút việc.

- khoan đã. Mấy ngày nay em thấy anh lạ lắm, anh tránh mặt em hả?

Tuấn im lặng không nói gì, vẻ mặt rất buồn, lén nhìn Nhã Lan rồi vội vã quay đi.

- anh sao vậy? có chuyện gì à? Mấy ngày nay anh không lên khách sạn, cũng không ở nhà.

- anh đang buồn, em đi uống rượu với anh được không?

Tuấn mua vài lon bia rồi anh và Nhã Lan ra sân banh ngồi, hôm nay sân vắng người, mọi người có lẽ đã về hết chỉ còn Tuấn và Nhã Lan ở đó.

- sao anh lại buồn? chia sẻ với em được không?
- em và Long thế nào rồi? nó còn chọc phá gì em nữa không
- anh Long hả? anh ấy không chọc phá gì em nữa nhưng ..
- nhưng sao?
- em không biết phải làm gì nữa, anh Long nói yêu em.

Tuấn hớp một ngụm bia, ánh mắt Tuấn buồn và nhìn xa xăm đầy nỗi niềm, vẫn im lặng lắng nghe từng lời 1 của Nhã Lan.

- lần này em biết anh Long thật sự nghiêm túc, em tôn trọng tình cảm của anh Long.
- vậy là em sẽ nhận lời Long?
- không, hiện giờ em vẫn chưa có tình cảm với anh ấy, em không thể nhận lời được.
- nếu có một ai đó cũng đang thích em thì sao?
- ai cơ? Ai thích em chứ?
- anh lấy ví dụ thôi mà, em có cho người đó một cơ hội không?
- em không cho ai cơ hội cả, cơ hội là tự bản thân mình tìm lấy thôi, mà sao a lại hỏi em điều này?
- anh chỉ muốn khẳng định lại một chuyện thôi.

Lúc này Tuấn đã khá say và uống gần hết mấy lon bia.

- khẳng định lại chuyện gì cơ?

4. Chương 4

- anh muốn khẳng định xem mình còn cơ hội không?

Tuấn quay sang nhìn Nhã Lan và Nhã Lan cũng đã ngược mặt lên nhìn Tuấn.

- ý anh là sao?
- chẳng lẽ em không nhận ra rằng anh cũng rất thích em sao? Khi thấy Long tỏ tình với em anh đã rất buồn, anh nhận ra rằng anh cũng rất .

Chưa nói dứt câu Tuấn đã lảo ra ngủ vì say quá, Nhã Lan cũng chưa kịp phản ứng gì về lời thổ lộ đột ngột này, hơi bất ngờ nhưng lại rất vui, cái cảm giác hiện giờ của Nhã Lan hoàn toàn khác với lúc Long tỏ tình, Nhã Lan không biết là mình may mắn vì cùng được 2 chàng trai yêu hay là rắc rối vì 2 người yêu mình là anh em.

Sáng hôm sau Tuấn đến khách sạn hơi muộn và có vẻ khá mệt mỏi, có lẽ là do hôm qua đã uống quá nhiều bia.

- anh Tuấn à! Em Nhã Lan đây, Anh có trong đó không?
- ờ em vào đi.
- nhìn anh có vẻ mệt mỏi quá, em có pha cho anh ly nước chanh, anh uống đi cho khỏe.

Nhã Lan đưa ly nước cho Tuấn mà tỏ ra khá ngượng ngùng và rụt rè.

- cảm ơn em, hôm qua anh uống nhiều quá, lại phiền em đưa về nữa, thật ngại quá.
- uhm .. chuyện hôm qua . Anh nói
- Nhã Lan ngáp ngừng và có chút bối rối nên không nói thành câu.
- anh nói gì? hôm qua anh có nói gì với em sao?
- anh không nhớ gì hết sao?
- anh xin lỗi, hôm qua anh say quá. Mà anh nói gì vậy?
- à không có gì đâu, thôi em đi làm việc đây, chào anh.

Nhã Lan thở phào nhẹ nhõm khi Tuấn không nhớ gì? Nhưng cũng có một chút thất vọng. và giờ đây Nhã Lan đã cảm nhận được sự rắc rối sắp có tới đây, chỉ mong Long đừng biết chuyện này.

to be continued.....

rung động

Vẫn như mọi ngày chủ nhật trong tuần Nhã Lan sẽ làm ở nhà Tuấn, thường thì ngày này mọi người có mặt khá đầy đủ ở nhà nhưng hôm nay ông Vương Lâm có hẹn phải ra ngoài, Tuấn thì phải đi gặp đối tác làm ăn còn Long chắc đang khổ sở vì phải thi lại vào ngày chủ nhật, dường như chỉ còn mình Nhã Lan ở nhà.

- hôm nay bác có chút việc bận phải ra ngoài, khỏi phải chờ cơm bác.
 - vâng ạ! Mà chắc con cũng không nấu cơm đâu, hôm nay mọi người đều bận cả không ai ăn cơm nhà mà.
 - thế à, ừ vậy thì hôm nay con đi cùng với bác.
 - dạ, đi đâu ạ?
 - hôm nay bác đến thăm trại trẻ mồ côi, bác tổ chức làm 1 bữa ăn từ thiện, con muốn tham gia không?
 - trại trẻ mồ côi ạ, con cũng thích lắm, bác cho con đi với.
 - ừ thế thì đi thôi.
- Ông Vương Lâm, tuy chủ tịch 1 tập đoàn lớn nhưng ông sống rất bình dị, ông thường xuyên tham gia những chương trình từ thiện giúp đỡ những người khó khăn, đặc biệt là các trại trẻ mồ côi, mọi thứ đều xuất phát từ tấm lòng ông, một tấm lòng nhân hậu.
- tụi nhỏ có vẻ thích con nhỉ.
 - mấy đứa trẻ này cũng đáng yêu lắm bác ạ. Giờ nhìn lại con thấy mình may mắn hơn chúng nhiều vì con còn có mẹ.
 - gia đình con thật may mắn khi có đứa con gái giống con, thế ba mẹ con hiện giờ làm gì?
 - mẹ con đang bệnh nên chỉ ở nhà, còn ba con thì ông ấy bỏ 2 mẹ con con đi từ lúc con còn nhỏ rồi.
 - bác tệ quá, biết con đã lâu mà không biết được gia cảnh của con.
 - không sao, thì giờ bác cũng biết rồi mà. uhm mà con vẫn chưa gặp được bác gái, bác gái không sống chung với gia đình mình hả bác?
 - bà ấy đã mất cách đây không lâu, bà ấy đã bỏ bác ở lại một mình mà đi rồi.
 - ơ .. con xin lỗi, con không biết.
 - không sao, không sao, bà ấy bệnh lâu rồi nên cũng chẳng biết sẽ đi lúc nào, bác đã chuẩn bị tinh thần từ trước rồi. từ ngày bà ấy đi ngôi nhà vắng hẵn sự chăm sóc của người phụ nữ, cũng may giờ có con mà nhà bác ấm cúng hơn nhiều, bác rất thích các món ăn con nấu, cảm ơn con nhiều lắm.
 - bác lại thế rồi, đó là nhiệm vụ của con mà,

Ông Lâm nhìn sâu vào đôi mắt của Nhã Lan, vẫn cái cái giác như lần đầu ông nhìn, một sự bình yên đến lạ lùng nhưng nó lại khiến ông rất buồn.

- con gái bác giờ chắc cũng lớn bằng con rồi.
- bác có con gái nữa ạ.
- ừ có chứ nhưng giờ thì không còn nữa, mà thôi trẻ rồi chúng ta về thôi, bác cũng thấy hơi mệt.

Ông Lâm như muốn lảng tránh câu hỏi của Nhã Lan, ông đứng dậy bỏ đi, Nhã Lan cũng khá tò mò nhưng không dám hỏi thêm điều gì.

-

8h30 PM tại văn phòng Tuấn ưỡn mình sau mớ công việc lộn xộn, đưa tay lên nhìn đồng hồ thì thấy cũng đã khá trễ, Tuấn uể oải thu xếp đồ đạc để ra về, chạy xe ra đến cổng Tuấn gặp Nhã Lan đang chờ xe buýt ở bên đường.

- có cần anh đưa về không?
- anh chưa về sao? Hôm nay anh về trễ vậy?
- ừ công việc hơi nhiều, hôm nay em cũng về trễ vậy?
- em cũng giống anh mà.

Nhã Lan cười bên lên nhìn Tuấn

- thôi lên xe anh đưa về, giờ cũng tối rồi.

Tuấn đưa Nhã Lan về đến nhà thì Nhã Lan đã ngủ quên trên xe, có lẽ là hôm nay Nhã Lan làm quá nhiều việc, được cơ hội Tuấn lén ngắm nhìn Nhã Lan, Nhã Lan rất đẹp, cái đẹp đã cuốn hút Tuấn Khi lần đầu gặp mặt, một vẻ đẹp không phải sắc xảo mà là vẻ đẹp đáng yêu, bình yên. Tuấn chồm người qua Nhã Lan thật nhẹ nhàng để hôn lên má của cô nhưng vừa lúc mặt Tuấn chạm sát mặt Nhã Lan thì cô tỉnh giấc khiến 2 ánh mắt nhìn nhau, im lặng khoảng vài giây Tuấn vội vàng quay đi chỗ khác và rất lúng túng, Nhã Lan cũng có vẻ mắc cỡ không kém.

- ờ . Anh anh chỉ tính kêu em dậy, về tới nhà rồi đó.
- ừ . Em mệt quá nên ngủ quên mất, thôi em về nha, chào anh.

Nhã Lan cũng lúng ta lúng túng mở cửa xe rồi chạy ào vào nhà. Tuấn lúc đó vẫn còn ngượng ngùng không nói nên lời.

Nhã Lan dường như đã bắt đầu có tình cảm với Tuấn, những điều ở Tuấn khiến Nhã Lan rung động.

Hôm nay gia đình Tuấn sẽ đón tiếp một người rất đặc biệt, đó là Vương Phong con trai cả của tập đoàn Vương Hoàng, Vương Phong thay ông Lâm quản lý những chi nhánh ở nước ngoài nên không thường xuyên về nhà, đợt này về có lẽ là để thăm gia đình.

Vì là con trai cả nên nhìn Phong có vẻ chừng chạc rất nhiều, không quá sôi nổi cũng không quá trầm tính, một con người khá điềm đạm theo nhận xét của Nhã Lan.

- dạo này ba vẫn khỏe chứ?
- ba vẫn ổn, công việc sao rồi?
- vẫn tốt ba ạ, tranh thủ lần này về thăm nhà con cũng có vài hợp đồng phải ký ở đây.
- công việc quan trọng nhưng phải chú ý sức khỏe, ba già rồi cũng chẳng biết sẽ điều hành được bao lâu, mọi thứ sau này trông chờ vào anh em con cả.
- ba còn sống thọ lắm, ba đừng lo, ba cho anh em con quá nhiều rồi, công ơn của ba không biết anh em con có trả nổi không, ngày xưa nếu không có ba thì chắc anh em con ..

- thôi đừng nhắc lại chuyện xưa, giờ ba xem đứa nào cũng là con hết rồi, mọi chuyện cứ cho qua, đừng để thằng Tuấn và Thằng Long biết sự thật là được.

- vâng! Con hiểu mà ba.

- thôi chúng ta ra ngoài đi chắc mọi người đang chờ, ba cũng đói rồi, đi nào.

Có một bí mật nào đó được giấu kín bởi ông Lâm và Phong mà Tuấn với Long không hề hay biết gì. Thật sự ẩn sau gia đình của ông Lâm là một điều gì đó rất bí ẩn.

sự rung động

Sau ngày hôm đó Tuấn có vẻ quan tâm khá đặc biệt đến Nhã Lan, nhưng Nhã Lan lại khá vô tư và cũng không nhận ra sự quan tâm này

- trả anh bộ váy này.

- cô trả tôi làm gì, tôi có mặc được đâu mà trả, cô cứ giữ lấy đi.

- sao lấy được chứ, bộ váy này đắt tiền lắm tôi không dám nhận đâu, anh cứ cầm lấy không mặc thì đem cho ai cũng được.

- cô đã mặc nó rồi thì còn tặng ai được nữa, tôi không có thói quen tặng đồ sài rồi đâu, đã bảo cứ lấy đi, cô nói nhiều quá.

- ừ mà tôi có chút chuyện muốn nhờ cô đây, tôi đang cần kiếm một người giúp việc nếu có biết ai thì giới thiệu cho tôi.

- người giúp việc à, ờ . Được tôi sẽ tìm giúp.uk vậy giờ tôi phải đi làm việc, cảm ơn anh vì cái váy, thôi tôi đi trước.

- khoan đã, à ừ .. trưa nay cô có rảnh không.

- trưa nay hả? để làm gì?

- à .ừ tôi vừa về nước không lâu nên không rảnh lắm quán xá ở đây, mà tôi thèm sushi quá cô có biết quán nào không vậy?

- à biết chứ ở trên đường

- tôi đã bảo là không rảnh đường mà cô chỉ thế sao biết, uhm .. hay trưa nay cô đi với tôi nhé sẵn tiện tôi mời cô ăn luôn coi như trả công.

- ờ thế cũng được, vậy tí gặp lại.

Tuấn khá lúng túng khi mở lời mời Nhã Lan đi ăn, nhưng khi mọi việc trôi chảy cậu ta khoái chí ra mặt.

-

5. Chương 5

- cái chuyện tìm người giúp việc ấy, tôi làm được không?

- cái gì?

Tuấn mắc nghẹn miếng sushi rồi ho sặc sụa khi nghe Nhã Lan nói.

- cô đang làm ở khách sạn mà sao làm giúp việc được? cô đang đùa tôi đấy à.

- tôi không đùa đâu, tôi rất muốn tìm thêm việc nhưng không biết phải làm như thế nào, dù sao cũng là làm việc cho anh, anh có thể giúp tôi thu xếp thời gian để đi làm cả 2 việc dc không,

- sao cô tham lam thế?
- tôi cần tiền.
- cô cần tiền để làm gì?
- mẹ tôi đang bệnh tôi cần tiền để chữa bệnh ẹ, mà sao anh hỏi nhiều vậy, anh có cho tôi đi làm không, có muốn giúp tôi không.
- tôi thì không có mẹ, cô thật may mắn.

Tuấn nhìn Nhã Lan, lúc này Tuấn thấy ở Nhã Lan có cái gì đó khiến anh đang rung động, một cảm giác gì đó rất lạ, là đồng cảm hay vì một cái gì đó khác.

- thôi được tôi sẽ nhận cô vào làm và sắp xếp time cho cô nhưng với một điều kiện.
- điều kiện gì? Nếu được tôi sẽ đáp ứng hết.
- chúng ta xưng hô với nhau là anh em nhé?
- trời! làm tôi tưởng chuyện gì gē gớm lắm chứ, mà sao anh lại muốn xưng hô như vậy.

Nhã Lan phá ra cười khi nghe yêu cầu của Tuấn khiến anh chàng ngại ngùng và lúng túng.

- vì tôi thích thế, cô cười cái gì chứ, thế có muốn đi làm không hả, tôi đói ý bây giờ.
- được được tôi đồng ý mà.
- vậy mai bắt đầu đi làm.
-

Tìm thêm được việc Nhã Lan vui như nhặt được vàng, cô không để ý mấy đến những yêu cầu và cách cư xử hơi kỳ lạ của Tuấn.

Nhà của Tuấn, à không phải nói là biệt thự to khủng khiếp và rất lộng lẫy, căn nhà khiến Nhã Lan choáng ngợp khi nhận việc. mọi thứ đều có vẻ rất mới mẻ với cô.

- anh sống trong căn nhà này sao?
- ừ, đây là nhà tôi.
- bố tôi đi công tác rồi, ở nhà hiện giờ chỉ có tôi và thằng em trai, chắc nó đi chơi, lát nữa sẽ về.
- anh có em trai nữa sao?
- tôi có cả anh trai nữa.
- vậy róc cuộc anh có mấy anh chị em?
- 3 người, rồi từ từ cô sẽ biết mặt thôi.à mà đã thỏa thuận là sẽ xưng hô anh em rồi mà.
- ừ nhỉ tôi .. à không, em quên. Hi hi.
-

Vừa làm việc ở khách sạn lại vừa làm ở nhà Tuấn nên tần suất gặp nhau khá thường xuyên, nhày nào cũng gặp và một ngày gặp 18 tiếng, đối với Tuấn là một điều khá tốt còn tại sao tốt thì chỉ có Tuấn mới biết, với Nhã Lan cũng là 1 điều tốt nhưng tốt là vì kiếm được tiền. công việc hơi mệt và cũng không khó khăn là mấy nhưng Nhã Lan lại gặp một chút rắc rối với Vương Long, em trai Vương Tuấn và là cậu út của tập Đoàn Vương Hoàng.

- ngày nào cũng được nhìn em, thích thật. tối nay em nghỉ sớm đi tui mình đi ăn nhé.
- em không thể trốn việc được, mà anh đừng có lúc nào cũng nhìn em như thế em không làm việc được đâu.
- ai bảo trốn việc chứ anh cho em nghỉ mà.
- anh Tuấn đã thuê em nên em không muốn anh ấy khiển trách vì không chịu làm việc.

- chuyện nhỏ mà, để anh nói với anh Tuấn, không sao đâu, đi nhé.

Nhã Lan lắc đầu rồi bưng đĩa trái cây đứng dậy đi, Long cũng đứng bật dậy chạy ào theo lên phía trước đứng ngăn đường không cho Nhã Lan đi tiếp.

- từ trước tới giờ chưa có cô gái nào dám từ chối lời mời của anh đâu nhé.

- vậy em sẽ là người đầu tiên từ chối, anh có khó chịu thì em cũng mặc kệ.

- không anh lại thích thế, anh không thích con gái quá ngoan ngoãn và nghe lời, em thì khác, em dám từ chối một đại thiếu gia như anh, em là một người rất đặc biệt, không giống bất cứ cô gái nào anh quen.

- em không quan tâm anh quen con gái như thế nào, tránh ra để em đi nấu cơm nào hay anh muốn nhin đôi tối nay.

Long đành rút lui nhường đường cho Nhã Lan đi, suốt ngày hôm đó long tìm mọi cách tiếp cận và nói chuyện với Nhã Lan nhưng đều bị từ chối thẳng thừng không chút thương tiếc, nhưng Long không lấy đó làm khó chịu, với Long con gái càng khó theo đuổi thì càng hấp dẫn, Long hiện vẫn đang đi học và là một thiếu gia ăn chơi, có lẽ vì thế mà khiến Nhã Lan không có chút thiện cảm gì.

- Nhã Lan à, để anh đưa em về rồi cùng đi ăn luôn.

- em tự về được rồi.

- Khoan đã .

Long chạy đuổi theo Nhã Lan rồi nắm lấy cánh tay của cô không buông, khẳng khẳng đòi chở về, Nhã Lan vùng vằng khó chịu hất tay long ra nhưng không được.

- bỏ Nhã Lan ra đi, em làm cái gì thế?

Đúng lúc đó Tuấn xuất hiện che vào giữa rồi đẩy Nhã Lan ra sau lưng mình như vẽ che chắn.

- em muốn chở Nhã Lan về, anh quan tâm làm gì?

- anh thấy em giống ép buộc người ta hơn đây, em lo giải quyết mớ hỗn độn của em ở trường đi, mai ba thế nào cũng sẽ kiểm tra, lúc đó thì không xong đâu.

Tuấn nắm tay Nhã Lan đưa vào xe của mình rồi chạy đi bỏ mặc thẳng em đang tức tối vô cùng.

- hồi nãy cảm ơn anh nhiều lắm, không có anh chắc em điên mất.

- Long nhìn nó vậy thôi chứ cũng không có ý gì xấu đâu, dù là ăn chơi quậy phá nhưng cũng chưa gây ra chuyện gì để gia đình phải lo lắng cả, cái tính nó hay thế, em đừng giận.

- 2 anh em anh khác nhau quá nhỉ.

- ừ thật ra nó cũng được nuông chiều từ nhỏ.

- tối nhà rồi, hôm nay em cũng vất vả nhiều, em vào nghỉ đi.

- cảm ơn anh đã đưa em về.

- ừ anh về nhé.

Càng tiếp xúc với Tuấn Nhã Lan càng thấy cuộc sống của Tuấn đầy những điều bất ngờ và bí ẩn.

lời tỏ tình

Ba của Tuấn đã về và Nhã Lan cũng có dịp tiếp xúc với ông, là chủ tịch của một tập đoàn lớn nhưng ông rất giản dị và điềm tĩnh, một người đàn ông hơi gầy và cao, ông có một khuôn mặt phúc hậu nhưng ẩn đâu đó sau nét phúc hậu đó có chút ưu phiền và suy tư, lần đầu mới gặp khiến Nhã Lan cảm nhận được sự gần gũi và ấm áp toát ra từ người đàn ông này.

- cốc cốc

- vào đi

- con đây bác, bác xuống ăn cơm đi con dọn cả rồi.
- con ngồi đây nói chuyện với bác 1 chút.
- vâng ạ
- con đã quen hết công việc ở đây chưa?
- dạ cũng đã quen dần rồi ạ.
- ừ, nhà bác không có bóng dáng người phụ nữ nào nên nhà cửa không dc chăm sóc tỉ mỉ, giờ có con rồi chắc mọi việc nhờ con cả, có khó khăn gì thì cứ nói bác.
- bác đừng nói vậy, đây là công việc của con mà.

Ông Vương Lâm nhìn sâu vào đôi mắt của Nhã Lan và có chút gì đó suy tư, ông có vẻ buồn và im lặng 1 lúc.

- con có đôi mắt rất đẹp. đôi mắt mà khi nhìn vào khiến người ta cảm nhận được sự bình yên, con là người thứ 2 mà ta gặp có đôi mắt như vậy, ừ mà thôi xuống ăn cơm nào ta cũng đói rồi.

sau lời khen và những lời suy tư ông dường như vùng ra khỏi những ý nghĩ khiến ông buồn và đòi xuống ăn cơm như một sự trốn tránh cần thiết để thoát khỏi những suy tư của chính mình.

6. Chương 6

Việc chữa trị của mẹ vẫn được tiến hành thường xuyên và đang có dấu hiệu tốt khiến Nhã Lan rất vui, đến bây giờ Nhã Lan thấy mình rất may mắn khi vừa tìm được việc tốt vừa có thể chữa lành bệnh mẹ chứ không quá bất hạnh như mẹ vẫn hay nói với cô.

Hôm nay là ngày Nhã Lan đi làm ở khách sạn.

- Nhã Lan, ba anh có công việc gì đó muốn nhờ em nên kêu anh đến đón em, em thay đồ đi rồi đi với anh .
- việc gì mà gấp vậy? em vẫn chưa tan ca mà
- anh nói với anh Tuấn rồi, em mau lên đi.

Long đột ngột xuất hiện ở khách sạn và lôi Nhã Lan đi rồi chở Nhã Lan đến một quán cafe. Quán cafe vắng tanh không một bóng người, chỉ có vài người phục vụ đã đứng sẵn ở cổng như đang chờ đợi sự có mặt của Long và Nhã Lan. Long vội vã kéo Nhã Lan lên sân thượng với vẻ mặt hí hửng.

- anh bảo ba anh muốn gặp em mà sao lại đưa em tới đây.
- thì em cứ lên đây đã.
- ơ sao trên này vắng tanh vậy?
- anh bao cả cái sân thượng này rồi.

Long kéo Nhã Lan ngồi vào một cái bàn nhỏ đặt gần lan can, nơi mà có thể nhìn toàn cảnh xuống dưới rất đẹp, mặc kệ Nhã Lan đang thắc mắc hay tò mò, Long không giải thích gì cả mà chỉ đi xung quanh châm mấy cây nến được cắm sẵn dưới đất, khi nến đã cháy lên gần hết Nhã Lan mới nhận ra đó là một hình trái tim rất to, châm xong Long đẩy Nhã Lan vào trong vòng trái tim mà vẫn mặc kệ sự ngỡ ngàng của Nhã Lan đang không hiểu là có chuyện gì, Nhã Lan mở miệng nói thì Long đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng, Long quay đi ra chỗ bụi cây lay hoay không biết là làm gì, khi trở lại Long đang cầm một cái gì đó được giấu sau lưng và tiến vào trong vòng trái tim đối diện với Nhã Lan, rồi Long chìa ra một bó hoa đỏ thắm từ sau lưng.

- Nhã Lan à, làm người yêu của anh nhé.

Nhã Lan thật sự bị bất ngờ không thể nói được gì ngoài nhìn Long rồi đến bó hoa, Long cũng nhìn Nhã Lan không rời, rồi Long cầm luôn bó hoa đang tay ôm lấy Nhã Lan vào lòng thật trù mến, Nhã Lan vùng vằng ra khỏi vòng tay của Long.

- em đừng đẩy anh ra, anh hứa là nói xong điều này anh sẽ buông em ra. Làm ơn đi, cho anh xin vài phút thôi,

Khi đã biết chắc Nhã Lan không còn muốn đẩy mình ra Long xiết nhẹ bờ vai để ôm Nhã Lan chặt hơn vào lòng mình.

- anh biết em không yêu anh, điều đó không quan trọng, anh sẽ đợi đến khi nào em yêu anh, anh biết em sẽ từ chối anh nhưng không sao anh sẽ đợi đến lúc em đồng ý.

- khi lần đầu tiên gặp em thì trái tim của anh đã thật sự rung động, anh biết em không thích anh vì anh quậy phá lêu lổng nhưng vì em từ nay anh sẽ thay đổi, anh chưa bao giờ thấy mình thật lòng và nghiêm túc với cô gái nào đến như vậy.

Long buông Nhã Lan ra rồi cầm tay cô đặt lên ngực mình.

- em nghe thấy trái tim của anh không, tình cảm anh dành cho em là thật lòng chứ không phải đùa giỡn đâu.

- anh muốn khi trái tim em thật sự rung động và biết yêu thì người em yêu sẽ là anh.

- Nhã Lan à. Anh yêu em.

Nhã Lan vẫn im lặng, đôi mắt Nhã Lan không nhìn thẳng vào Long, dường như cô đang trốn tránh một điều gì đó. Nhưng cả Long và Nhã Lan đều không biết ở trên bậc thang dẫn lên sân thượng Tuấn đã đứng đó từ bao giờ rất lặng lẽ và rất âm thầm.

lời tỏ tình đến sau

Sau lời tỏ tình của Long, Nhã Lan không nhận lời cũng không từ chối, Nhã Lan bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc hơn về tình cảm của Long dành mình, Nhã Lan đã hiểu ra Long không có ý muốn đùa giỡn nhưng Nhã Lan thật sự không có chút tình cảm gì với Long. có nên cho Long một cơ hội và cho cả bản thân mình một cơ hội, thử mở lòng để đón nhận tình yêu, Nhã Lan vẫn đang phân vân với những quyết định của mình, nhưng Long và Nhã Lan khác nhau nhiều quá, 2 người ở cả 2 thế giới khác nhau và Nhã Lan hiểu thân phận mình là ai. Nhã Lan còn phải lo ẹ nữa. mọi thứ làm Nhã Lan phải suy nghĩ nhiều.

- anh Tuấn. anh đi đâu vậy?

- ờ! anh ra ngoài có chút việc.

- khoan đã. Mấy ngày nay em thấy anh lạ lắm, anh tránh mặt em hả?

Tuấn im lặng không nói gì, vẻ mặt rất buồn, lén nhìn Nhã Lan rồi vội vã quay đi.

- anh sao vậy? có chuyện gì à? Mấy ngày nay anh không lên khách sạn, cũng không ở nhà.

- anh đang buồn, em đi uống rượu với anh được không?

Tuấn mua vài lon bia rồi anh và Nhã Lan ra sân banh ngồi, hôm nay sân vắng người, mọi người có lẽ đã về hết chỉ còn Tuấn và Nhã Lan ở đó.

- sao anh lại buồn? chia sẻ với em được không?

- em và Long thế nào rồi? nó còn chọc phá gì em nữa không

- anh Long hả? anh ấy không chọc phá gì em nữa nhưng ..

- nhưng sao?

- em không biết phải làm gì nữa, anh Long nói yêu em.

Tuấn hớp một ngụm bia, ánh mắt Tuấn buồn và nhìn xa xăm đầy nỗi niềm, vẫn im lặng lắng nghe từng lời 1 của Nhã Lan.

- lần này em biết anh Long thật sự nghiêm túc, em tôn trọng tình cảm của anh Long.
- vậy là em sẽ nhận lời Long?
- không, hiện giờ em vẫn chưa có tình cảm với anh ấy, em không thể nhận lời được.
- nếu có một ai đó cũng đang thích em thì sao?
- ai cơ? Ai thích em chứ?
- anh lấy ví dụ thôi mà, em có cho người đó một cơ hội không?
- em không cho ai cơ hội cả, cơ hội là tự bản thân mình tìm lấy thôi, mà sao a lại hỏi em điều này?
- anh chỉ muốn khẳng định lại một chuyện thôi.

Lúc này Tuấn đã khá say và uống gần hết mấy lon bia.

- khẳng định lại chuyện gì cơ?
- anh muốn khẳng định xem mình còn cơ hội không?

Tuấn quay sang nhìn Nhã Lan và Nhã Lan cũng đã ngược mặt lên nhìn Tuấn.

- ý anh là sao?
- chẳng lẽ em không nhận ra rằng anh cũng rất thích em sao? Khi thấy Long tỏ tình với em anh đã rất buồn, anh nhận ra rằng anh cũng rất .

Chưa nói dứt câu Tuấn đã lảo nhao vì say quá, Nhã Lan cũng chưa kịp phản ứng gì về lời thổ lộ đột ngột này, hơi bất ngờ nhưng lại rất vui, cái cảm giác hiện giờ của Nhã Lan hoàn toàn khác với lúc Long tỏ tình, Nhã Lan không biết là mình may mắn vì cùng được 2 chàng trai yêu hay là rắc rối vì 2 người yêu mình là anh em.

Sáng hôm sau Tuấn đến khách sạn hơi muộn và có vẻ khá mệt mỏi, có lẽ là do hôm qua đã uống quá nhiều bia.

- anh Tuấn à! Em Nhã Lan đây, Anh có trong đó không?
- ờ em vào đi.
- nhìn anh có vẻ mệt mỏi quá, em có pha cho anh ly nước chanh, anh uống đi cho khỏe.

Nhã Lan đưa ly nước cho Tuấn mà tỏ ra khá ngượng ngùng và rụt rè.

- cảm ơn em, hôm qua anh uống nhiều quá, lại phiền em đưa về nữa, thật ngại quá.
- uhm .. chuyện hôm qua . Anh nói
- Nhã Lan ngập ngừng và có chút bối rối nên không nói thành câu.
- anh nói gì? hôm qua anh có nói gì với em sao?
- anh không nhớ gì hết sao?
- anh xin lỗi, hôm qua anh say quá. Mà anh nói gì vậy?
- à không có gì đâu, thôi em đi làm việc đây, chào anh.

Nhã Lan thở phào nhẹ nhõm khi Tuấn không nhớ gì? Nhưng cũng có một chút thất vọng. và giờ đây Nhã Lan đã cảm nhận được sự rắc rối sắp có tới đây, chỉ mong Long đừng biết chuyện này.

rung động

Vẫn như mọi ngày chủ nhật trong tuần Nhã Lan sẽ làm ở nhà Tuấn, thường thì ngày này mọi người có mặt khá đầy đủ ở nhà nhưng hôm nay ông Vương Lâm có hẹn phải ra ngoài, Tuấn thì phải đi gặp đối tác làm ăn còn Long chắc đang khổ sở vì phải thi lại vào ngày chủ nhật, dường như chỉ còn mình Nhã Lan ở nhà.

- hôm nay bác có chút việc bận phải ra ngoài, khỏi phải chờ cơm bác.

- vâng ạ! Mà chắc con cũng không nấu cơm đâu, hôm nay mọi người đều bận cả không ai ăn cơm nhà mà.
- thế à, ừ vậy thì hôm nay con đi cùng với bác.
- dạ, đi đâu ạ?
- hôm nay bác đến thăm trại trẻ mồ côi, bác tổ chức làm 1 bữa ăn từ thiện, con muốn tham gia không?
- trại trẻ mồ côi ạ, con cũng thích lắm, bác cho con đi với.
- ừ thế thì đi thôi.

Ông Vương Lâm, tuy chủ tịch 1 tập đoàn lớn nhưng ông sống rất bình dị, ông thường xuyên tham gia những chương trình từ thiện giúp đỡ những người khó khăn, đặc biệt là các trại trẻ mồ côi, mọi thứ đều xuất phát từ tấm lòng ông, một tấm lòng nhân hậu.

- tụi nhỏ có vẻ thích con nhỉ.
- mấy đứa trẻ này cũng đáng yêu lắm bác ạ. Giờ nhìn lại con thấy mình may mắn hơn chúng nhiều vì con còn có mẹ.
- gia đình con thật may mắn khi có đứa con gái giống con, thế ba mẹ con hiện giờ làm gì?
- mẹ con đang bệnh nên chỉ ở nhà, còn ba con thì ông ấy bỏ 2 mẹ con con đi từ lúc con còn nhỏ rồi.
- bác tệ quá, biết con đã lâu mà không biết được gia cảnh của con.
- không sao, thì giờ bác cũng biết rồi mà. uhm mà con vẫn chưa gặp được bác gái, bác gái không sống chung với gia đình mình hả bác?
- bà ấy đã mất cách đây không lâu, bà ấy đã bỏ bác ở lại một mình mà đi rồi.
- ơ .. con xin lỗi, con không biết.
- không sao, không sao, bà ấy bệnh lâu rồi nên cũng chẳng biết sẽ đi lúc nào, bác đã chuẩn bị tinh thần từ trước rồi. từ ngày bà ấy đi ngôi nhà vắng hẵn sự chăm sóc của người phụ nữ, cũng may giờ có con mà nhà bác ấm cúng hơn nhiều, bác rất thích các món ăn con nấu, cảm ơn con nhiều lắm.
- bác lại thế rồi, đó là nhiệm vụ của con mà,

Ông Lâm nhìn sâu vào đôi mắt của Nhã Lan, vẫn cái cái giác như lần đầu ông nhìn, một sự bình yên đến lạ lùng nhưng nó lại khiến ông rất buồn.

- con gái bác giờ chắc cũng lớn bằng con rồi.
 - bác có con gái nữa ạ.
 - ừ có chứ nhưng giờ thì không còn nữa, mà thôi trẻ rồi chúng ta về thôi, bác cũng thấy hơi mệt.
- Ông Lâm như muốn lảng tránh câu hỏi của Nhã Lan, ổng đứng dậy bỏ đi, Nhã Lan cũng khá tò mò nhưng không dám hỏi thêm điều gì.

-

7. Chương 7

8h30 PM tại văn phòng Tuấn ưỡn mình sau mớ công việc lộn xộn, đưa tay lên nhìn đồng hồ thì thấy cũng đã khá trễ, Tuấn uể oải thu xếp đồ đạc để ra về, chạy xe ra đến cổng Tuấn gặp Nhã Lan đang chờ xe buýt ở bên đường.

- có cần anh đưa về không?

- anh chưa về sao? Hôm nay anh về trễ vậy?
- ừ công việc hơi nhiều, hôm nay em cũng về trễ vậy?
- em cũng giống anh mà.

Nhã Lan cười bên lên nhìn Tuấn

- thôi lên xe anh đưa về, giờ cũng tối rồi.

Tuấn đưa Nhã Lan về đến nhà thì Nhã Lan đã ngủ quên trên xe, có lẽ là hôm nay Nhã Lan làm quá nhiều việc, được cơ hội Tuấn lên ngắm nhìn Nhã Lan, Nhã Lan rất đẹp, cái đẹp đã cuốn hút Tuấn Khi lần đầu gặp mặt, một vẻ đẹp không phải sắc xảo mà là vẻ đẹp đáng yêu, bình yên. Tuấn chồm người qua Nhã Lan thật nhẹ nhàng để hôn lên má của cô nhưng vừa lúc mặt Tuấn chạm sát mặt Nhã Lan thì cô tỉnh giấc khiến 2 ánh mắt nhìn nhau, im lặng khoảng vài giây Tuấn vội vàng quay đi chỗ khác và rất lúng túng, Nhã Lan cũng có vẻ mắc cỡ không kém.

- ờ . Anh anh chỉ tính kêu em dậy, về tới nhà rồi đó.
- ừ . Em mệt quá nên ngủ quên mất, thôi em về nha, chào anh.

Nhã Lan cũng lúng ta lúng túng mở cửa xe rồi chạy ào vào nhà. Tuấn lúc đó vẫn còn ngượng ngùng không nói nên lời.

Nhã Lan dường như đã bắt đầu có tình cảm với Tuấn, những điều ở Tuấn khiến Nhã Lan rung động.

Hôm nay gia đình Tuấn sẽ đón tiếp một người rất đặc biệt, đó là Vương Phong con trai cả của tập đoàn Vương Hoàng, Vương Phong thay ông Lâm quản lý những chi nhánh ở nước ngoài nên không thường xuyên về nhà, đợt này về có lẽ là để thăm gia đình.

Vì là con trai cả nên nhìn Phong có vẻ chững chạc rất nhiều, không quá sôi nổi cũng không quá trầm tính, một con người khá điềm đạm theo nhận xét của Nhã Lan.

- dạo này ba vẫn khỏe chứ?
- ba vẫn ổn, công việc sao rồi?
- vẫn tốt ba ạ, tranh thủ lần này về thăm nhà con cũng có vài hợp đồng phải ký ở đây.
- công việc quan trọng nhưng phải chú ý sức khỏe, ba già rồi cũng chẳng biết sẽ điều hành được bao lâu, mọi thứ sau này trông chờ vào anh em con cả.
- ba còn sống thọ lắm, ba đừng lo, ba cho anh em con quá nhiều rồi, công ơn của ba không biết anh em con có trả nổi không, ngày xưa nếu không có ba thì chắc anh em con ..
- thôi đừng nhắc lại chuyện xưa, giờ ba xem đứa nào cũng là con hết rồi, mọi chuyện cứ cho qua, đừng để thằng Tuấn và Thăng Long biết sự thật là được.
- vâng! Con hiểu mà ba.
- thôi chúng ta ra ngoài đi chắc mọi người đang chờ, ba cũng đói rồi, đi nào.

Có một bí mật nào đó được giấu kín bởi ông Lâm và Phong mà Tuấn với Long không hề hay biết gì. Thật sự ẩn sau gia đình của ông Lâm là một điều gì đó rất bí ẩn.

xung đột

- anh Phong, em nhớ anh quá.

Cô gái chạy ào lại ôm lấy Phong với tâm trạng vui mừng, cô gái đó là Quỳnh Chi, bạn gái Phong, à mà nói đúng hơn là chỉ có cô ta thích Phong thôi.

- anh về mà chẳng chịu gọi cho e gì hết. anh Long mà không cho em biết thì chắc anh trốn em luôn hả.

Phong loay hoay đẩy Chi ra khỏi người và quay sang nhìn Long, còn Long thì cười tíu tít trước cảnh tượng hoành tráng của ông anh.

- em buông anh ra nào.

- mọi người đang nhìn kìa

Lúc này Chi mới buông Long ra và nhìn xung quanh

- con chào bác trai, con xin lỗi, tại con vui quá nên ..

- ờ không sao, thôi con đã đến đây rồi thì ở lại ăn cơm với gia đình luôn, hôm nay cũng làm vài món mừng gia đình sum họp.

- vâng thế cũng được ạ.

Phong có vẻ hơi thất vọng vì sự đồng ý của Chi. Chi là con gái của ông chủ một Ngân hàng khá lớn ở khu vực Đông Nam Á, Phong biết Chi khi tình cờ hợp tác làm ăn với ba Chi và rắc rối cũng bắt đầu từ đó khi Phong vô tình lại lọt vào mắt xanh của Chi.

- học hành sao rồi Long?

- em vẫn đang cố gắng hết sức đây.

- ăn chơi vừa thôi, lo mà học nữa.

- anh đừng lo, hiện giờ em đang có động lực để cố gắng mà.

- có phải là cô gái em kể anh nghe không? Bữa nào phải cho anh gặp mặt đấy, không biết cô gái nào mà đủ sức mạnh khiến em tôi thay đổi thế này

- cần gì phải chờ đợi, cô gái ấy là Nhã Lan đấy.

Long nói rồi quay sang nhìn Nhã Lan, cô đang trò chuyện với ông Lâm và Tuấn trong phòng khách.

- là Nhã Lan sao? Em làm anh bất ngờ đấy, em thay đổi khẩu vị từ bao giờ thế?

- không phải là thay đổi khẩu vị mà giờ em chỉ muốn sống tốt hơn và muốn được sống thật lòng mình, anh cứ tiếp xúc với Nhã Lan đi, rồi anh sẽ hiểu tại sao em yêu cô ấy.

- anh luôn ủng hộ em chỉ cần em thay đổi và sống tốt hơn là được.

Tuy về nhà để nghỉ ngơi và thăm gia đình như Phong vẫn không quên giải quyết công việc. đến khách sạn từ rất sớm để đợi Tuấn, Phong tranh thủ tham quan khách sạn một vòng.

Phong gặp Nhã Lan đang thẩn thơ nhìn xuống đại sảnh, sẵn dịp Phong cũng muốn tìm hiểu thêm về cô gái đặc biệt này nên Phong đã đến bắt chuyện.

- chào em.

- anh Phong. ờ chào anh. Anh đến tìm anh Tuấn ạ.

- ừ! Nhưng nó đang họp, anh về cũng được mấy ngày nhưng vẫn chưa có dịp nói chuyện với em, gia đình anh hình như ai cũng quý em thì phải.

- vâng, mọi người rất tốt với em và em cũng quý mọi người lắm ạ.

Trò chuyện với Phong một lúc Nhã Lan chợt nhớ là mình sắp phải đi đổi ca, đưa tay lên nhìn đồng hồ nhìn có vẻ như là sắp trễ giờ.

- ơ! Em xin lỗi giờ em phải đi làm việc, mãi nói chuyện quá em quên mất.

- ừ thôi em đi đi.

Nói rồi Nhã Lan hối hả chạy đi, do vội vàng mà va phải vali đồ của một vị khách mà té lăn ra sàn. Phong cũng nhận ra sự va chạm vừa rồi, Phong chạy lại đỡ Nhã Lan dậy và xin lỗi vị khách, đúng cái thời điểm Phong đỡ Nhã Lan thì Chi xuất hiện và nhìn thấy, cô nàng có vẻ khó chịu ra mặt và tiến lại gần đẩy Nhã Lan ra khỏi tay Phong.

- hai người làm cái gì vậy?

- sao em lại ở đây?
- em đến để tìm anh, mà sao anh lại thân mật với cô ta thế?
- em dùng từ đúng một chút đi, Nhã Lan ngã và anh chỉ đỡ cô ấy dậy thôi.
- cô ta ngã thật không hay cố tình làm vậy để anh lại đỡ.

Nhã Lan lúc này vẫn đang im lặng nhưng khi nghe Chi nói vậy khiến Nhã Lan không thể im lặng được nữa.

- xin lỗi! tôi nghĩ có lẽ cô đã hiểu lầm rồi.
- hiểu lầm gì chứ, à mà cô là người giúp việc của nhà anh Phong đây mà, cô làm ở đây luôn sao, gê thật, chắc đang tính môi chào Tuấn và cả anh Phong nữa đây, tôi hiểu cái loại con gái như cô quá mà.
- này tôi mong cô nói chuyện tôn trọng một chút đi.
- tôn trọng hả?

Chi xắn lại gần Nhã Lan và xô Nhã Lan, ngay lúc đó Tuấn chạy đến và cũng kịp nghe được toàn bộ sự việc, bị Chi xô Nhã Lan hơi mất thăng bằng nhưng đã được Tuấn đỡ ở phía sau.

- em hơi quá đáng rồi đấy, em thôi được chưa.

Phong nói rồi kéo Chi đi khá mạnh bạo mặc kệ Chi kêu la “buông em ra”

Đợi Phong và Chi đi khuất lúc đó Tuấn mới quay sang Nhã Lan.

- em không sao chứ?
- không sao đâu, em vẫn ổn mà, thôi chết, công việc của em, thôi mình nói chuyện sau nhé.

Nhớ tới công việc của mình Nhã Lan lại ba chân bốn cẳng chạy đi.

- từ từ thôi không té nữa bây giờ.

Tuấn gọi với theo, Nhã Lan quay lại nhìn Tuấn cười tạm biệt rồi lại tiếp tục đi.

niềm tin

Sau lần cãi cọ ở khách sạn với Nhã Lan thì Chi bắt đầu có ác cảm với Nhã Lan, Chi đến nhà Phong thường xuyên hơn để lấy điểm với ông Lâm và canh chừng Nhã Lan, không cho cô đến gần Phong. Chi tìm mọi cách để gây khó dễ cho Nhã Lan và cũng tìm cách để đuổi Nhã Lan ra khỏi nhà ông Lâm.

- anh còn sốt không? Em có nấu cháo này anh dậy ăn đi.
- được em chăm sóc thế này hạnh phúc thật.
- anh đừng có đùa nữa, ăn đi au khỏe còn đi học nữa.
- em lo cho anh à?
- em lo cho tất cả mọi người trong gia đình.
- vậy chuyện lần trước anh nói em suy nghĩ chưa?
- chuyện gì cơ?
- thì chuyện anh tỏ tình với em đó, anh vẫn đợi câu trả lời của em.
- thôi anh ăn đi

Nhã Lan vội đứng dậy đi ra khỏi phòng để lảng tránh câu hỏi của Long nhưng lại bị Long nắm tay kéo lại rồi đẩy Nhã Lan áp sát vào tường, Long nhìn thẳng vào mắt Nhã Lan còn Nhã Lan thì quay mặt đi để né tránh ánh nhìn của Long.

- không biết sao anh lại yêu em được nhỉ.

Long phì cười rồi chậm chậm nghiêng mặt hôn cô nhưng chưa kịp đã bị Nhã Lan xô ra một cách phũ phàng.

- anh đừng như thế
 - em cần time để suy nghĩ, chuyện tình cảm đâu phải nói yêu là yêu được đâu, thôi em xuống nấu cơm đây.
- Nhã Lan bước ra khỏi phòng thì gặp Chi đang đứng bên ngoài với vẻ mặt cực kỳ khó ưa.
- có vẻ như tôi đã đánh giá thấp cô, con trai nhà này cô không tha một ai.
 - cô muốn gì?
 - tôi chẳng muốn gì cả, nhưng tôi cho cô biết một điều, thân phận của cô không xứng đáng với bất kỳ ai trong căn nhà này đâu.
- Nhã Lan không nói gì mà lẳng lặng bỏ đi không thèm trả lời.
- Nhã Lan xuống nhà bưng bát canh gà lên cho ông Lâm rồi tiếp tục lau dọn nhà cửa và không thèm để ý tới Chi. 30p sau ở trên lầu Chi hét toáng lên, cả Nhã Lan và Long cùng chạy lên thì thấy ông Lâm đã ngã lăn ra sàn bất tỉnh còn Chi thì đang quỳ bên cạnh ông với vẻ mặt hoảng hốt.
- bác ơi bác làm sao thế này?
 - ba ơi, ba tỉnh lại đi, có chuyện gì vậy Chi?
 - em không biết, em đang nói chuyện với bác thì bác ngã lăn ra xỉu, huhu bác ơi, bác
- Ông Lâm mau chóng được đưa vào bệnh viện và lập tức Phong và Tuấn cũng có mặt đầy đủ.
- xin lỗi ai là người nhà của bệnh nhân Vương Lâm
- Phong vội vàng chạy tới.
- vâng là tôi đây, tôi là con trai ông ấy.
 - ông ấy hiện giờ không sao, thể trạng ông ấy hơi yếu nên có lẽ sẽ phải nằm viện vài ngày.
 - thế ba tôi bị sao vậy bác sĩ?
 - ông ấy bị ngộ độc, vì liều lượng độc không nhiều nên cũng không gây nguy hiểm cho tính mạng. có lẽ do hôm nay ông ấy ăn phải cái gì nên mới bị trúng độc. hiện giờ ông ấy vẫn chưa tỉnh nên mọi người đợi một lát sau hãy vào thăm.
- Bác sĩ dặn dò vài điều cuối cùng rồi đi khỏi, Phong căng thẳng nhìn mọi người.
- sáng giờ ba có ăn cái gì không?
- Dường như vỡ được cơ hội Chi liền trả lời.

8. Chương 8

- chuyện ăn uống của bác là do Nhã Lan lo cả, anh hỏi Nhã Lan thử coi.
- sáng giờ ba anh ăn cái gì vậy Nhã Lan.
- sáng giờ bác chỉ ăn 1 chén canh gà em nấu thôi, nhưng đồ ăn đều mua ở siêu thị và em cũng rửa rất cẩn thận mà.
- đồ ăn không có độc nhưng biết đâu được cô lại bỏ độc vào đó thì sao? Tôi biết tổng cái mưu đồ của cô rồi (Chi đáp trả)
- tôi không có (lúc này Nhã Lan đã rơm rớm nước mắt)
- anh không nghĩ là Nhã Lan làm chuyện này đâu, em đừng ăn nói lung tung (Long phản ứng lại)

- anh bây giờ bị nó bỏ bùa mê ù quáng rồi thì còn biết gì đúng sai nữa.
- thôi đi (phong quát lên), bây giờ mọi chuyện vẫn chưa sáng tỏ mọi người làm ơn đừng gây chuyện nữa, Nhã Lan à anh nghĩ những ngày sắp tới đây em không phải tới nhà anh nữa đâu, ba anh đang nằm viện nên em nghỉ đi khi nào mọi chuyện giải quyết xong anh sẽ liên lạc với em sau.
- em không có làm chuyện đó. Anh Phong (Nhã Lan lúc này đã khóc thành lời)
- anh Phong à Nhã Lan không làm chuyện này, anh không thể làm thế được.

Phong không nghe và cũng không nói gì mà bỏ đi, còn Chi thì nhìn Nhã Lan cười 1 cách sảo trá. Tuấn, người im lặng này giờ lúc này đã đứng bật dậy nhìn chằm chằm vào Chi rồi Tuấn nắm lấy cánh tay Chi kéo đi ra khỏi bệnh viện.

- bỏ em ra, anh làm cái gì vậy?

Chi vùng vằng khó chịu

- là em làm phải không?

Về mặt Tuấn lúc này trông rất đáng sợ và nhìn Chi với ánh mắt moi móc.

- làm gì chứ, anh nói cái gì vậy?
- ba anh nằm viện là do em làm phải không?
- anh khùng rồi sao. À hay anh cũng bị bùa mê của nó rồi nên không tin nó làm mà đổ lỗi cho em hả?
- lúc trưa anh có ghé về nhà lấy tài liệu, và anh thấy em dưới bếp.

Lúc này Tuấn nhìn Chi như muốn nhìn thấu tim đen của cô khiến cô không dám nhìn đáp trả vì sợ ánh mắt của mình sẽ tố cáo chủ nhân nó.

- thì . Thì thì em khát nước nên đi uống nước thôi chứ có gì đâu, không lẽ vì thế mà anh nghi ngờ em hả?
- lúc anh thấy em cầm cái gói gì đó và anh cũng không thấy có ly nước nào trên tay em cả.

Chi lúc này đã lúng túng thật sự

- em . Em . Mà anh có bằng chứng gì mà nói em làm.
- em cẩn thận đó, anh không cho qua chuyện này đâu, nếu anh Phong mà biết chuyện này thì không hay ho gì lắm đâu, tốt hơn hết là em đừng có kiếm chuyện với Nhã Lan nữa và cũng đừng đem bất cứ ai ra làm công cụ để gây chuyện, anh không để yên đâu.

Tuấn nói rồi bỏ đi, Chi nhìn theo và cô thật sự hoảng sợ, lo lắng.

Khi Tuấn trở vào bệnh viện thì gặp Long đang đưa Nhã Lan về.

- Nhã Lan em đi đâu vậy.
- anh đừng đụng đến Nhã Lan, cả anh cũng giống anh Phong phải không, anh cũng cho là Nhã Lan làm chuyện đó phải không.
- em tránh ra đi Long. Nhã Lan à anh muốn nói chuyện với em

Tuấn tiến lại gần Nhã Lan nhưng bị Long đẩy ra và kéo Nhã Lan đi mất, Nhã Lan lúc này đã như người mất hồn không nghe bất cứ gì mà Tuấn nói.

lời xin lỗi

- ba tỉnh rồi sao?ba thấy trong người thế nào?
- ba không sao? Ba thấy ổn rồi. tuần và Long đâu?
- con kêu tụi nó về nhà nghỉ rồi.
- ừ! Thôi con cũng về nghỉ đi, ba không sao đâu.

- tí nữa thằng Tuấn lên con sẽ về, ba đừng lo, ba muốn ăn gì không để con mua?
- không cần đâu, con bảo Nhã Lan nấu cháo cho ba, ba chỉ thích đồ ăn nó làm thôi.
- con cho Nhã Lan nghỉ việc rồi.

Ông Lâm nhìn Phong với vẻ ngạc nhiên nhưng rồi cái ngạc nhiên ấy cũng qua mau, ông tựa lưng xuống gối thở dài.

- con nghi ngờ con bé phải không?
- con không nghi ngờ, chỉ là con muốn cô ấy nghỉ việc 1 time thôi,
- ba hiểu con nghĩ gì, nhưng không phải là con bé làm đâu.
- con không biết, nhưng là do Nhã Lan nấu đồ ăn cho ba nên con không thể không suy nghĩ.
- con trách lầm con bé rồi, ba biết ai làm chuyện này nhưng chắc chắn đó không phải Nhã Lan đâu.
- ba biết sao?

Phong chực hỏi tiếp nhưng ông Lâm đã giơ bàn tay lên ra hiệu im lặng

- ba biết con muốn hỏi ba điều gì nhưng ba muốn con tự tìm hiểu đó là ai? Ba nghĩ là con nên gặp Nhã Lan để nói chuyện.
- tại sao ba tin Nhã Lan vậy?
- ba cũng không biết. có lẽ nó rất giống đứa con gái của ba, rất giống.
- ba vẫn tìm kiếm Linh sao. Chuyện đã qua lâu rồi mà.
- ba tin rằng con bé vẫn còn sống.

Khi ông Lâm nói đến đó vẻ mặt ông chùng xuống buồn lại lòng, Phong cũng không nói gì mà chỉ im lặng với những nỗi suy tư của ông Lâm. Lúc đó cửa phòng mở ra phá vỡ sự yên tĩnh đang hiển diện.

- ba khỏe chưa? Con đem cháo đến cho ba này.
- ba khỏe rồi.
- thằng Tuấn đâu, anh tưởng nó vào trông ba chứ?
- anh Tuấn có việc gấp phải lên khách sạn rồi, tối mới vào.
- ừ vậy em ở đây trông ba đi, ba à! Vậy con về trước đây, có gì tối con sẽ vào.
- ừ con về đi.

Phong bước ra tới cửa thì ông Lâm kêu lại

- Phong này, ba nghĩ con nên cẩn thận hơn khi tiếp xúc với Chi

Phong thoáng chút ngỡ ngàng nhưng rồi lại im lặng gật đầu, lặng lẽ bước ra khỏi phòng

Sau chuyện vừa rồi Nhã Lan khá buồn và trầm lắng hơn, sự hiểu lầm của mọi người khiến cô cảm thấy rất đau và nhất là Tuấn, Tuấn đã không hề đứng ra giải thích cho cô 1 lời nào mà chỉ im lặng, điều đó làm Nhã Lan cảm thấy rằng Tuấn không tin Nhã Lan.

- hôm nay con không đi làm à?
- hôm nay con được nghỉ? Tranh thủ ở nhà chăm sóc ẹ nữa chứ.
- mẹ tự lo được rồi, con nhớ đi làm thường xuyên đừng để người ta phàn nàn.
- con biết rồi mà, mẹ yên tâm con của mẹ luôn hoàn thành tốt công việc mà.

Người mẹ nhìn Nhã Lan với ánh mắt dịu êm chứa nhiều nỗi niềm, bà nhẹ nhàng vuốt tóc cô con gái, dường như có một điều gì đó trong trái tim bà khiến bà không thể nói ra cái nỗi niềm đang chất chứa trong lòng.

- con đã trưởng thành rồi, bao năm qua phải cùng mẹ sống cơ cực thật là bất công với con quá.
- mẹ nói gì vậy, được sống với mẹ là con hạnh phúc lắm rồi, con đâu có thấy vất vả gì.
- không, đáng lẽ cuộc sống của con có thể tốt hơn thế này nữa cơ.
- mẹ nói vậy là sao?
- à không có gì.

Người mẹ rưng rưng nước mắt, lắc đầu nhìn Nhã Lan, bà móc tay vào túi áo lôi ra một cái túi nhỏ nhỏ màu đỏ, bà lấy từ trong chiếc túi ra một sợi dây chuyền, sợi dây được làm khá công phu và tinh xảo với mặt dây là một bông hoa tám cánh bằng pha lê lấp lánh.

- Nhã Lan à, cũng đã đến lúc mẹ trao cái này lại cho con rồi.
- ôi sợi dây chuyền đẹp quá, sợi dây này là của con sao, làm sao mà mẹ có sợi dây chuyền này thế.

Đón sợi dây từ tay mẹ Nhã Lan vô cùng thích thú và vui mừng ngẩng nhìn.

- ừ . Đó là kỷ vật của mẹ, giờ mẹ trao lại cho con, nhớ giữ nó cẩn thận. Có thể sợi dây chuyền này sẽ quyết định cuộc đời con về sau, mẹ chỉ mong con luôn được hạnh phúc.
- mẹ à!

Nhã Lan vùi đầu vào lòng mẹ như một con mèo con nũng nịu muốn được mẹ âu yếm.

- Nhã Lan này, con hứa với mẹ một chuyện được không?
- chuyện gì vậy mẹ?
- hứa với mẹ sau này con phải sống thật hạnh phúc và
- và sao nữa hả mẹ?
- và sau này nếu mẹ có làm gì có lỗi với con thì con hãy tha thứ ẹ được không?
- sao mẹ lại nói thế? Làm sao mẹ làm gì có lỗi với con được?
- thì con cứ hứa với mẹ đã.
- vâng con hứa, con hứa sẽ sống hạnh phúc và sẽ tha thứ ẹ bất cứ điều gì.
- ừ thế là được rồi. mẹ yên tâm rồi.
- mà sao mẹ lại bắt con hứa kỳ cục vậy?

Nhã Lan ngồi bật dậy thoát khỏi vòng tay mẹ rồi nhìn người đàn bà như sự chờ đợi câu trả lời nhưng người mẹ quay mặt đi lấy tay quệt những giọt nước mắt đang sắp trào ra. Ngay lúc đó ở ngoài cổng có ai đó đang gọi cửa.

- anh Phong!..... sao anh biết nhà em.
- Tuấn chỉ cho anh biết, ừ .. anh muốn nói chuyện với em được không?
- có chuyện gì không anh? Em ..em . nếu là chuyện đó thì em thật sự không làm gì cả.
- anh biết. anh đến cũng vì chuyện đó, anh nghĩ là anh cần phải nói chuyện với em. Lần trước anh hơi mất bình tĩnh nên như thế. Anh xin lỗi, em quay về làm việc trở lại được không?
- em xin lỗi nhưng có lẽ em không làm nữa đâu.
- anh tin em và ba anh cũng tin em, không ai nghĩ em làm chuyện này đâu, anh mong em suy nghĩ lại và trở về làm việc, ba anh nằm viện nên không ăn uống được gì nhiều, ông chỉ thèm mấy món em nấu, trong

chuyện này anh là người có lỗi.

9. Chương 9

Nhã Lan nhìn Phong rồi im lặng không nói gì. Phong nhận ra là mình cũng đã thuyết phục được Nhã Lan phần nào.

- thôi anh về đây, em cứ suy nghĩ đi , khi nào em thay đổi quyết định thì đến gặp anh.

Sau khi trò chuyện với Phong Nhã Lan dường như đã suy nghĩ lại về mọi thứ và cô quyết định đến thăm ông Lâm.

- con chào bác, bác khỏe chưa ạ?

- Nhã Lan đẩy hủ con, vào đây , vào đây

- bác ăn uống gì chưa? Con có nấu ít cháo đem cho bác này.

- bác cảm ơn. Lâu rồi không được ăn mấy món con nấu bác cũng thèm quá.

- vậy bác muốn ăn gì cứ nói với con, con nấu cho bác ăn nhé.

- phiền con quá không, dù sao thì

- vậy nếu con đi làm lại bác có nhận con nữa không?

Ông Lâm nhìn Nhã Lan với gương mặt rạng rỡ và vui mừng.

- con đi làm lại thật sao? Có lẽ thằng Phong cư xử với con hơi tệ.

- không đâu bác. Chuyện này con cũng có lỗi, con sợ ý quá nên mới để bác bị như thế này.

- thôi được rồi cứ ngồi nhận lỗi thế này thì biết đến bao giờ, con chịu đi làm lại là bác vui rồi

2 người ngồi nói chuyện được 1 lúc thì Tuấn cũng tới, cuộc gặp hơi bất ngờ nên Nhã Lan lúng túng và có chút gì giận dỗi, cô xin phép về trước mà không ngoảnh mặt nói với Tuấn câu nào.

- Nhã Lan, đợi anh với, Nhã Lan

Tuấn chạy đuổi theo Nhã Lan

- em giận anh hả, sao không nói chuyện với anh.

- em có quyền gì mà giận anh chứ.

- có phải tại ngày hôm đấy anh không lên tiếng nói một lời nào nên em .

- có phải anh cũng nghĩ em giống như là những lời Chi nói phải không?

- anh không nghĩ gì cả, những gì anh làm là có lý do cả.

- lý do gì? Chắc anh nghĩ là em làm phải không? Anh không tin em, anh chưa bao giờ tin em, mà sao lại bắt anh tin chứ, em đâu là cái gì mà bắt anh tin, em đơn giản chỉ là nhân viên của anh, chỉ là người giúp việc của nhà anh thì có quyền gì bắt anh tin chứ.

Nhã Lan vừa nói vừa khóc trong nước mắt đã lăn dài, cố gắng ngăn những dòng nước mắt nhưng dường như không thể, Nhã Lan quay lưng bỏ đi nhưng Tuấn đã chạy theo cầm lấy cánh tay Nhã Lan kéo lại.

- Nhã Lan à em nghe anh nói được không?

- em không muốn nghe, bỏ em ra, tại sao em phải nghe chứ, tại sao?

Nhã Lan vùng vẫy cố gắng đẩy Tuấn ra nhưng càng đẩy Tuấn càng xiết chặt cánh tay không buông, Nhã Lan càng khóc nhiều hơn.

- tại vì anh yêu em.

Tuấn vừa dứt câu thì Nhã Lan cũng thôi vùng vẫy và nhìn Tuấn, Tuấn vội kéo Nhã Lan lại gần hơn rồi ôm cô.

- Nhã Lan à! Em phải tin anh, anh chưa bao giờ nghi ngờ em cả. khi ba anh bị như vậy anh cũng lo lắng chứ, cũng giận lắm chứ nhưng từ lúc xảy ra chuyện chưa bao giờ anh nghĩ em là người hại ba anh. anh luôn tin em vì anh yêu em, yêu em nhiều lắm, em có biết điều này không?

Nhã Lan vẫn im lặng và nước mắt vẫn rơi, Nhã Lan cũng vòng tay ôm lấy Tuấn như một lời đáp trả.

ranh giới tình yêu

Nhã Lan đã bắt đầu quay về làm việc trở lại ở nhà ông Lâm và khách sạn, ông Lâm cũng đã khỏe nhiều và xuất viện, mọi chuyện cũng được quên lãng và không ai nhắc tới nữa nhưng Phong vẫn âm thầm tìm cho ra nguyên nhân của sự việc như lời ông Lâm đã nói.

- tại sao ba lại biết Nhã Lan không gây ra chuyện này?

- con vẫn chưa biết ai làm sao?

- con vẫn chưa thể suy nghĩ được là ai.

- ba ăn đồ do Nhã Lan nấu đã nhiều nên biết mùi vị của nó, chén canh gà hôm đó chắc chắn không phải Nhã Lan nấu, cũng có thể nó bị tráo đổi. nhưng dù là ai làm chuyện này thì ba cũng không trách, có lẽ tuổi trẻ háo thắng thôi.

- mà con cũng đừng tìm hiểu làm gì nữa, chuyện qua rồi, ba sẽ cẩn thận hơn, sẽ không để những chuyện này xảy ra đâu.

- ba lúc nào cũng vậy, ba nên sống cho bản thân mình một chút đừng sống vì người khác quá nhiều như thế.

- cộc cộc con Nhã Lan đây, con vào được không?

- Nhã Lan đấy à! Vào đi.

- anh Phong cũng ở trong này sao? Em có làm một ít nước trái cây, anh uống luôn nhé?

- ừ anh cảm ơn.

- bác cũng uống đi, tốt cho sức khỏe lắm, tí nữa ăn cơm xong bác phải nhớ uống thuốc nữa.

- con chăm sóc bác thế này chẳng mấy chốc mà khỏe lại thôi.

- vâng, bác phải mau khỏe lại đây.

- Nhã Lan nói đúng đấy, ba phải cố gắng tĩnh dưỡng để mau khỏe.

Ông Lâm hớp miệng ngụm nước trái cây rồi chặt lưỡi có vẻ hài lòng. Ông nhìn Nhã Lan gật gù cái đầu khiến cô cũng thấy vui, nhưng rồi sắc mặt của ông bỗng thay đổi đột ngột khi ông nhìn thấy cái gì đó ở Nhã Lan.

- Nhã Lan! Sợi dây chuyền ..

- dạ, à sợi dây chuyền này ạ, là của mẹ con, mẹ vừa tặng lại cho con, đẹp đúng không bác.

- bác có thể mượn nó một lát được không?

- dạ được chứ ạ.

Nhã Lan vòng tay lên cổ tháo sợi dây đưa cho ông Lâm, ông có vẻ sửng sốt khi nhìn thấy sợi dây chuyền của Nhã Lan, ông nhẹ nhàng cầm sợi dây và xem xét một cách tỉ mỉ.

- sợi dây chuyền này là của mẹ con sao?

- vâng, là một kỷ vật của mẹ con đây ạ.

Ông Lâm lúc này đã thật sự xuống sắc, ông đưa lại sợi dây cho Nhã Lan.

- bác sao thế ạ?

- bác không sao, giờ bác muốn nói chuyện với Phong một chút nên cảm phiền con .

- dạ con hiểu mà, bác với anh Phong cứ nói chuyện đi, con xin phép ra ngoài.

Phong giờ vẫn không thể hiểu nổi thái độ của ông Lâm, dường như đang có chuyện gì diễn ra với ông.

- có chuyện gì vậy ba, con thấy ba lạ lắm.

- ba nhờ con một chuyện được không?

- vâng được chứ, ba nói đi.

- con gặp mẹ của Nhã Lan bao giờ chưa?

- con chỉ mới gặp 1 lần, mà sao ba lại hỏi mẹ của Nhã Lan, con thấy ba có vẻ khá quan tâm đến sợi dây chuyện của Nhã Lan.

- ba muốn con tìm hiểu cho ba một chuyện liên quan đến mẹ của Nhã Lan.

Ông Lâm trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ông như thoáng lên một niềm hy vọng nào đó xem lẫn với nỗi buồn miên mang về cái điều ông mới phát hiện ra, cái điều mà ông đã tìm kiếm từ lâu.

Sức khỏe của ông Lâm bình phục khá nhanh, Phong quyết định mở một bữa tiệc nho nhỏ để mừng ông Lâm khỏe lại, vì là buổi tiệc thân mật của gia đình nên chỉ có người nhà tham gia và thêm 2 vị khách đặc biệt là Nhã Lan và Chi.

Một sự tình cờ mà Chi đến nhà hàng cùng lúc với Nhã Lan, nhưng vì Nhã Lan đi ở đằng trước nên không biết Chi đang đi sau lưng, vừa nhìn thấy Nhã Lan cơn khó chịu của Chi lại nổi dậy, sau mọi công sức của Chi mà Nhã Lan vẫn còn hiên nhiên được làm ở nhà Phong, nếu không bị Tuấn nắm đuôi chắc Chi sẽ không để yên chuyện này. Chi vẫn đi theo sau Nhã Lan một cách im lặng và không có ý định vượt lên, nhưng khi thấy Nhã Lan rẽ vào nhà vệ sinh thì Chi lại nảy ra một ý định mới mẻ, Chi vẫn lặng lẽ đi theo Nhã Lan vào nhà vệ sinh cho đến khi Nhã Lan bước vào buồng vệ sinh Chi liền khóa trái cửa rồi múc một xô nước tạt vào bên trong. Khiến Nhã Lan ướt nhẹp từ đầu đến chân, rồi lẳng lặng bỏ đi mặc kệ sự kêu la của Nhã Lan ở bên trong.

- Phong à con có mời Nhã Lan không? Sao giờ này vẫn chưa thấy nó đến

- con có mời mà, ba yên tâm chắc cô ấy bận chút chuyện nên đến hơi trễ thôi.

- tại sao gia đình mình lại phải đợi cô ấy như vậy, nếu cô ấy biết tôn trọng mọi người thì sẽ không đến trễ, mà cũng có khi là cô ấy không đến cũng nên, con nghĩ nhà mình không nên phí sức ngồi đợi cô ấy thế này đâu. (Chi nói một cách cộc cằn)

Thấy thái độ của Chi Tuấn biết là đã xảy ra chuyện gì đó không hay, Tuấn vội vã đứng dậy và đi ra ngoài, vừa bước ra quầy lễ tân Tuấn bắt gặp Nhã Lan lếch thếch đi ra khỏi nhà vệ sinh và quần áo đầu tóc thì ướt hết.

- Nhã Lan!..... Nhã Lan!....

- anh Tuấn ..

Nhã Lan mếu máo nhìn Tuấn như sắp khóc.

- em sao vậy? sao người em lại ướt hết thế này, có chuyện gì vậy?

- em không biết, ai đó đã khóa trái buồng vệ sinh của em rồi tạt nước vào bên trong, em gọi mãi nhưng không ai trả lời, một lúc sau mới có người mở cửa cho em, em thật sự không biết gì hết.

- thôi được rồi, anh hiểu rồi. em đứng đây đợi anh một lát.

Tuấn chạy vội sang một shop quần áo bên đường mua 1 bộ đồ mới rồi trở lại nhà hàng.

- em vào thay đồ và sửa soạn lại đi, ba anh và mọi người đang đợi, chuyện này mình sẽ giải quyết sau.
- Tuấn nói rồi đưa túi đồ cho Nhã Lan đi thay sau đó Tuấn ra cổng và gọi điện kêu Chi ra ngoài.
- có chuyện gì mà anh kêu em ra đây?
- lại là em làm phải không?
- làm gì? Anh lại muốn nói gì nữa đây?
- chuyện gì thì em tự hiểu đi, anh đã cảnh cáo em rồi, nếu em đụng tới Nhã Lan lần nữa anh sẽ không để yên mà.
- nếu không để yên thì anh tính làm gì em hả, đúng là em làm đó, là em đã tráo bát canh gà và nhốt cô ta vào nhà vệ sinh rồi tạt nước vào để cô ta không đến dự tiệc được, là em làm cả đó, thì sao nào.
- em thật quá đáng, Anh không làm gì được em cả nhưng nếu anh nói mọi chuyện cho anh Phong biết thì em nghĩ sao?
- anh nói đi, bằng chứng đâu, anh nghĩ là anh Phong sẽ tin chắc.
- em .
- Tuấn lúc này đã tức lên trong khi Chi có vẻ rất đắc chí, Chi nhìn Tuấn rồi “ hứ” một cái xong quay đầu bỏ đi. Tuấn tức tối vô cùng nhưng không nói được gì lẳng lặng đi vào trong. Và ở sau cửa ra vào của nhà hàng Phong cũng lẳng lặng đi vào bên trong, Phong đã đứng đó từ lúc nào và đã nghe được toàn bộ câu chuyện.
- Nhã Lan! Sao con đến trễ vậy, bác tưởng con không đến.
- con xin lỗi mọi người, con có chút việc nên đến hơi trễ làm mọi người phải đợi, con thành thật xin lỗi.
- thôi không sao đâu, con đến là vui rồi, thôi ngồi xuống đi con, vậy ta gọi đồ ăn luôn nhé.
- Tâm trạng ông Lâm vui hơn khi có Nhã Lan đến, ông gọi món ăn và mau chóng các món ăn được dọn lên.
- thưa ba thưa cả nhà, nhân dịp hôm nay có mặt đầy đủ mọi người ở đây con muốn thông báo một chuyện.
(Long lên tiếng)
- Long đứng dậy và tiến đến chỗ Nhã Lan ngồi, kéo cô đứng dậy.
- hôm nay con muốn ra mắt cả nhà người con gái con yêu.

10. Chương 10

Nhã Lan ngơ ngác nhìn Long rồi lại quay sang nhìn Tuấn, và nhìn mọi người. Tuấn lúc này cũng thật sự bất ngờ vì sự đột ngột của Long.

- con muốn xin phép ba cho con được chính thức quen Nhã Lan, mong là ba sẽ chấp thuận cho tình yêu của con
- Dường như Tuấn thấy tình yêu của mình đang xa tầm với, một nỗi lo sợ dâng lên trong Tuấn, Tuấn sợ sẽ mất Nhã Lan, Tuấn sợ nếu ba đồng ý và cả Nhã Lan cũng đồng ý thì Tuấn sẽ mất đi tình yêu vĩnh viễn, cái suy nghĩ đó khiến Tuấn khó chịu kinh khủng. bỗng dưng Tuấn cũng đột ngột đứng dậy và tiến về phía Nhã Lan và Long.
- thưa ba con cũng có chuyện muốn nói, con cũng yêu Nhã Lan và con cũng muốn xin phép ba cho con quen Nhã Lan.

Đến lúc này thì mọi chuyện đã trở nên khá căng thẳng. ông Lâm và Phong không bất ngờ lắm vì sự việc này vì cả ông và Phong đều đã cảm nhận được những tình cảm này từ lâu của em và con họ. Chi có vẻ tỏ ra khá ung dung trước mọi chuyện và cảm thấy rất thú vị với sự giành giật tình yêu của Tuấn và Long, có

lẽ người ngạc nhiên nhất trong chuyện này là Long, Long sửng sò khi nghe Tuấn tuyên bố là Tuấn cũng yêu Nhã Lan.

- chuyện tình cảm không thể ép buộc, ta nghĩ các con nên suy nghĩ kỹ khi đưa ra những quyết định cho riêng mình, Long, Tuấn đều là con ta, ta không muốn thiên vị đứa nào, nếu tình cảm xuất phát từ cả 2 phía thì ta luôn ủng hộ và không phải đối, mọi quyết định là ở con, Nhã Lan à!

Nhã Lan lúc này đã thật sự bối rối, Tuấn và Long cũng đang nhìn chăm chăm cô, Nhã Lan như đang đứng giữa ranh giới của tình yêu.

- tình yêu không ép buộc, và em vẫn chưa nhận lời với bất cứ ai, em vẫn chưa là của ai cả, các anh không hề hỏi ý kiến của em khi nói ra chuyện này, các anh chỉ biết giành giật tình yêu của riêng mình và không cảm nhận đến suy nghĩ của em. Bác Lâm à, con xin lỗi, con hơi mệt con xin phép về trước.

Nhã Lan cúi chào ông Lâm rồi đi ra ngoài.

- Nhã Lan! Để anh đưa em về (Long và Tuấn bất chợt cùng nói đồng thanh)

Long và Tuấn quay qua nhìn nhau với vẻ mặt sắc lạnh.

- không cần, em tự về được.

Giọng Nhã Lan run run như muốn khóc rồi cô bỏ đi.

- để anh đưa Nhã Lan về cho, anh nghĩ 2 đứa nên nói chuyện thẳng thắn với nhau đi (Phong đứng dậy rồi đuổi theo Nhã Lan)

- anh Phong!..... anh đi đâu vậy? (Chi gọi với theo).

đối mặt với tình yêu

Mọi chuyện đã bắt đầu phức tạp, trong buổi tiệc đã có quá nhiều chuyện xảy ra, nhưng ông Lâm không lấy gì làm buồn khi bữa tiệc trở nên ảm đạm như vậy, ông nghĩ có lẽ cần phải đối diện với tình cảm của chính mình thì tụi nó mới trưởng thành được, ông hy vọng cả Tuấn và Long sẽ biết xử sự đúng cách với tình yêu của mỗi đứa.

- chắc hồi nãy em khó xử lắm phải không?

- em không biết nữa, mọi chuyện bất ngờ quá, em có cảm giác mình giống như một món đồ bị quăng qua quăng lại.

- có lẽ tụi nó hơi vội vàng bộc lộ tình cảm của mình và lựa chọn không đúng cách nhưng anh tin tụi nó không có ý gì làm tổn thương em đâu.

- em biết nhưng thật sự em ..

- chuyện tình cảm không phải 1 sớm 1 chiều mà giải quyết được, dù là em chọn ai trong hai đứa thì cũng sẽ làm tổn thương người còn lại, anh chỉ mong em có thể quyết định một cách khéo léo để không ai bị tổn thương.

- em biết rồi, cảm ơn anh vì những lời khuyên, anh yêu ai bao giờ chưa sao khinh nghiệm vậy?

- có, anh đã từng yêu một người nhưng chuyện qua lâu rồi.

- đã từng ư, vậy không phải là Chi sao?

- Chi hả, anh đối với Chi chỉ là bạn thôi, anh không yêu Chi.

- ừ đúng rồi vì “ khi yêu ai ta không diễn tả được cảm giác khi bên người ấy mới gọi là yêu “ mà. Thôi về đến nhà rồi, cảm ơn anh đã đưa em về, chào anh.

- ừ chào em.

Phong miên mang nhìn theo bóng dáng của Nhã Lan đã khuất xa, Phong thở dài rồi lẩm bẫm trong miệng “khi yêu ai ta không diễn tả được cảm giác khi bên người ấy mới gọi là yêu”, Phong nhìn ra cửa kính xe, nỗi nhớ ngày xưa lại ào về, ngày xưa người đó vẫn thường hay nói với Phong như vậy “khi yêu ai ta không diễn

tả được cảm giác khi bên người ấy mới gọi là yêu”, thật kỳ lạ khi Nhã Lan cũng nói đúng câu này với Phong, một cái gì đó bồi hồi chạy ngang qua Phong, cái cảm giác mà từ lâu rồi Phong không cảm nhận được, từ lúc mà người ấy bỏ ra đi thì trái tim Phong như tan vỡ và đóng băng, Phong không còn có thể yêu một ai nữa, nhưng giờ đây hình như trái tim Phong đang tan chảy vì câu nói ngày xưa ấy, mà cũng có thể vì người vừa nói câu nói ấy với Phong. “Nhã Lan” Phong trầm nghĩ trong đầu và nhìn về phía Nhã Lan vừa đi khuất.

Phong về đến nhà thì thấy Chi đang đợi ngoài cổng với vẻ mặt tức tối, Phong đoán được phần nào sự tức giận ấy nhưng Phong có vẻ không quan tâm lắm đến điều đó.

- em đến đây làm gì?
- sao anh lại bỏ em ở lại nhà hàng mà đưa con bé ấy về? anh xem nó hơn em sao?
- em bỏ cái giọng điệu ấy đi, em có chân mà cần gì anh đưa về.
- không lẽ nó không có chân à! Hay . Hay là anh cũng thích nó rồi sao, nó chỉ dòm ngó cái tài sản của gia đình anh thôi chứ chẳng tốt đẹp gì đâu.
- em thôi đi, đủ rồi đó, người chẳng tốt đẹp gì là em chứ không phải Nhã Lan.
- cái gì, em xấu xa ư? Em đã làm gì mà anh nói em như vậy? em làm gì?
- tất cả mọi chuyện, những gì em làm và gây ra cho Nhã Lan anh đều biết hết, anh không ngờ em lại như vậy.
- anh .. tại sao anh đúng rồi là Tuấn nói phải không? Là anh Tuấn nói với anh phải không? Anh tin lời anh Tuấn sao?
- Tuấn chẳng nói gì với anh cả, là do chính miệng em nói ra

Chi hoảng hốt nhìn Phong, ấp úng không nói nên lời, Chi giống như đứa trẻ ăn cắp bị bắt quả tang.

- lúc chiều em và Tuấn nói chuyện ở ngoài nhà hàng anh nghe hết rồi, em còn gì muốn nói không?
- anh nghe hết rồi sao? Đúng! Là em làm, nhưng tất cả chỉ vì em yêu anh.
- em đừng lấy lý do là yêu anh, anh cảm thấy bị xúc phạm lắm. anh nghĩ có lẽ em và anh không nên gặp nhau nữa.

Chi lặng người đi khi nghe Phong nói vậy, những lời Phong nói giống như một xô nước lạnh hắt vào mặt Chi.

- anh thật sự không muốn gặp em nữa sao?
- đúng, anh không muốn nhìn thấy em nữa.
- thôi được rồi, em chỉ muốn hỏi anh 1 câu cuối rồi em sẽ đi, từ trước tới giờ anh không có chút xú tình cảm nào với em hết sao?
- anh xin lỗi.
- em hiểu rồi.

Chi bật khóc quay đi rồi bước lên xe đi mất. Phong vẫn đứng đó nhìn theo chiếc xe, lòng Phong hơi buồn. Phong hiểu là Chi không hề có ác ý nhưng có lẽ đau 1 lần rồi thôi, Phong cũng không yêu Chi, có lẽ nói rõ ra 1 lần thế này sẽ tốt hơn cho cả Chi và Phong, tình cảm Chi dành cho Phong, Phong sẽ luôn trân trọng và gìn giữ.

Ngày hôm sau Phong nhận được tin Chi đã đi nước ngoài du học và gửi lại cho Phong một lá thư chỉ vắn vắn 1 câu “chúc anh luôn hạnh phúc”.

Sự ngọt ngào bắt đầu lan tỏa trong ngôi nhà của ông Lâm, cụ thể hơn là mối quan hệ của Long và Tuấn ngày càng xấu đi, Long bị kích động và bất ngờ khi biết Tuấn cũng yêu Nhã Lan, còn Nhã Lan thì xin nghỉ phép một thời gian để đưa mẹ đi điều trị và cũng là tránh mặt cả Tuấn và Long.

- rõ ràng ngay từ đầu anh đã biết em yêu Nhã Lan sao anh lại làm thế?

- anh không làm gì sai cả, anh cũng yêu Nhã Lan và anh có quyền làm như vậy.

- yêu người con gái mà em trai mình thích mà anh gọi là yêu sao? Anh không xứng đáng đâu

Tuấn đứng bật dậy và nhìn thẳng vào con mắt đang giận dữ của Long.

- có xứng đáng hay không đó là chuyện của anh, nếu em thật sự yêu Nhã Lan thì nên quan tâm đến những suy nghĩ của cô ấy, đừng có lúc nào cũng áp đặt tình cảm của cô ấy vào tình cảm của em như vậy.

- em yêu như thế nào không cần anh dạy bảo.

Long quát vào mặt Tuấn với thái độ vô cùng cùng tức giận.

- được, nếu đó là điều em muốn nhưng nếu Nhã Lan không yêu em mà yêu anh thì anh mong em nên tôn trọng sự quyết định của cô ấy.

Long xấn tới và tung một cú đấm vào mặt Tuấn khiến Tuấn ngã xuống đất, vì bị đấm quá mạnh mà miệng Tuấn bị nứt và chảy cả máu, Phong nghe được sự cãi vã ở phòng khách và biết là có chuyện không hay liền chạy ra.

- hai đứa làm cái trò gì vậy?

- tôi nói cho anh biết, Nhã Lan là của tôi, và tôi sẽ không để cho anh đụng tới cô ấy đâu (Long nói) cơn tức giận của Long đã lên đến đỉnh điểm. Long đá ngã cái ghế qua một bên rồi dùng dùng bỏ đi.

- Long ..Long ..Long (Phong kêu lại)

- mặc kệ nó đi, bây giờ anh có kêu nó cũng không nghe đâu (Tuấn đứng dậy và lau vệt máu trên miệng)

- anh không hiểu nổi 2 đứa tụi bay vì 1 đứa con gái mà đánh nhau vậy sao.

- anh không hiểu được tình yêu đâu nếu anh cứ chôn chặt trái tim mình như vậy.

Tuấn nói rồi cũng bỏ đi luôn, lời Tuấn nói dường như chạm đến nỗi đau đã qua trong lòng Phong, có thể Phong vẫn chưa hiểu được tình cảm của 2 thằng em, vẫn chưa hiểu được tại sao tình yêu của tụi nó lại lớn đến nỗi khiến chúng phải đánh nhau như vậy.

- ba gọi con ạ.

- ừ! Con ngồi đi

- có chuyện gì không ba?

- hồi sáng này 2 đứa nó đánh nhau phải không?

- sao ba biết?

- ba biết rồi sẽ có chuyện này xảy ra, ba hiểu tính tụi nó. Thằng Long quá nóng tính trong mọi việc và vẫn chưa biết kiểm soát được những gì mình làm, còn thằng Tuấn sâu sắc và biết kiềm chế nhưng chỉ ở mức độ nào đó.

- anh em nó mất đoàn kết như thế khiến con cũng hơi buồn.

- không! Ba nghĩ phải nên như vậy thì 2 đứa nó mới hiểu nhau được và cũng nhận ra được tình yêu của mình.

- ba luôn tâm lý trong mọi chuyện, có lẽ con cần học hỏi ở ba nhiều.

- ba sống lâu hơn tụi con nên ba hiểu rõ, sau này rồi con cũng hiểu được như ba thôi, cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên, rồi có lúc anh em nó cũng hiểu nhau. ừ cái chuyện ba nhờ con giúp thế nào rồi.

- chuyện của mẹ Nhã Lan ạ, con cho người điều tra rồi, Nhã Lan không phải là con ruột của bà ấy, con cũng hơi bất ngờ về chuyện này.

- vậy là đúng như những gì ba suy nghĩ.

- suy nghĩ? Ba suy nghĩ điều gì?

Ông Lâm im lặng trầm tư ngó cái đồng hồ đang chạy từng giây từng giây một.

- chẳng lẽ ba nghĩ Nhã Lan ..

Ông Lâm ngắt lời Phong

- ba muốn gặp mẹ Nhã Lan, con thu xếp cho ba, càng sớm càng tốt, thôi con ra ngoài đi, ba muốn ngồi một mình.

- vâng.

Phong nhẹ nhàng ra khỏi phòng, qua những gì ông Lâm nói Phong cũng đã hiểu ra mọi thứ, hiểu những suy nghĩ của ông Lâm và cũng biết được một sự thật bất ngờ.

sự thật trong quá khứ

- có ai ở nhà không?

- ơ! Bác Lâm, anh Phong, sao mọi người lại đến đây?

- thế con có tính mời bác vào nhà không?

- ơ vâng! Bác vào đi ạ, nhà chỉ có 2 mẹ con sống nên đơn giản lắm, mong bác đừng chê.

- con đừng khách sáo, ! Biết mẹ con bệnh đã lâu mà bác vẫn chưa có dịp đến thăm, hôm nay tiện thể bác nhờ thằng Phong ghé qua thăm mẹ con luôn.

- bác làm con ngại quá, à mẹ ơi nhà mình có khách này.

Nhã Lan đưa ông Lâm và Phong vào trong nhà

- chào ông.

- à vâng! Chào bà, không ngờ hôm nay nhà lại có khách quý đến thăm thế này? ông ngồi đi.

Ông Lâm quay sang nhìn Phong rồi gật đầu như vẻ ra hiệu điều gì đó, Phong như cũng hiểu được ý ba nên liền vội kéo Nhã Lan ra ngoài.

- anh có chút chuyện muốn nói với em, em đi với anh một lát.

- ơ nhưng mà bác Lâm ..

- thì cứ để ba anh ở đó nói chuyện với mẹ em, đi một lát thôi rồi về liền mà

- chuyện quan trọng lắm không anh.

- có, cũng quan trọng.

- vâng, vậy cũng được.

11. Chương 11

Nhã Lan và Phong vào nhà chào ông Lâm và mẹ Nhã Lan rồi đi ra ngoài, trong căn nhà nhỏ giờ đây chỉ còn lại 2 ông bà ngồi nói chuyện với nhau.

- ông đây chắc là ông chủ chỗ con gái tôi làm việc ạ.

- vâng, tôi xin giới thiệu tôi là Vương Lâm. Là chủ tịch tập đoàn Vương Hoàng.

- vương .. vương Lâm .., vương ..ng hoàng .

Mặt mẹ Nhã Lan tái đi khi nghe ông Lâm giới thiệu, bà có vẻ hoảng hốt.

- bà sao vậy? tên tôi khiến bà gợi nhớ lại điều gì sao?

- tôi . Tôi .. không có.
- tôi mạo muội hỏi điều này, Nhã Lan không phải là con gái của bà đúng không?
- ông .. sao ông .. không phải nó là con gái tôi, là đứa con gái tôi đứt ruột sinh ra.

Người đàn bà lúc này đã thật sự hoảng sợ, còn ông Lâm thì chẳng thêm quan tâm đến nỗi sợ hãi mà người đàn bà đang chứa đựng, ông vẫn hỏi tiếp.

- có đúng thật Nhã Lan là con bà sinh ra không?
- tôi . Ông .. sao ông lại hỏi chuyện này, ông muốn gì?
- tôi muốn biết sự thật, tôi cũng nói thẳng là hôm nay tôi đến đây là để hỏi rõ thật sự Nhã Lan là ai? Tôi nghĩ chắc là bà biết.
- tôi nói rồi, Nhã Lan là con tôi, ông về đi, tôi muốn được nghỉ ngơi.
- con trai tôi hiện giờ đang có tình cảm với Nhã Lan, nếu Nhã Lan thật sự là con gái bà thì tôi nghĩ tôi sẽ tác hợp cho chúng nó.
- KHÔNG! (Người đàn bà hét lên), ông không được làm vậy.

- sao lại không nếu chúng nó có tình cảm với nhau

- không thể được, không thể được, chúng nó là anh em, chúng nó không thể yêu nhau.

Sau câu nói đó người đàn bà nhận ra rằng mình đã nói ra cái bí mật mà bà che giấu lâu nay, bà nhận ra là bà vừa lỡ lời nhưng dường như đã quá muộn và đó cũng chính là điều ông Lâm muốn biết.

Ông Lâm lôi từ túi áo khoác ra một tờ giấy rồi đặt lên bàn.

- bà xem đi

Người đàn bà cầm tờ giấy lên xem, bà sửng sờ nhìn ông Lâm rồi bật khóc, bà ôm tờ giấy một cách đau khổ.

- từ khi thấy cái dây chuyền của con bé tôi đã bắt đầu nghi ngờ và tôi đã âm thầm cho xét nghiệm ADN, và cũng như bà đã thấy đó, Nhã Lan là con gái tôi, tôi đến đây cũng chỉ để muốn biết tại sao Nhã Lan lại ở với bà?
- tất cả là tại tôi, tại tôi cả.
- tôi không cần bà nhận lỗi, tôi muốn biết sự thật.
- tôi mong ông tha thứ cho những lỗi lầm đã qua.
- lỗi lầm ư?
- vâng! chuyện xảy ra cách đây 20 năm, trong 1 buổi tối chồng tôi ẵm về một đứa bé gái và bảo tôi phải nuôi dưỡng nó rồi ông ấy vội vã ra đi.

Người đàn bà sụt sịt trong tiếng khóc của mình.

- kể từ đó đến nay ông ấy đi và không quay về nữa, ông ấy chỉ để lại cho tôi một ít tiền, 1 lá thư và sợi dây chuyền Nhã Lan đang đeo, trong lá thư ông ấy nói vì cuộc sống của vợ chồng tôi quá nghèo khó nên ông ấy cùng 1 người bạn đã liều bắt cóc con gái của tập đoàn Vương Hoàng để tống tiền, nhưng lại bị cảnh sát phát hiện nên ông ấy đành đưa đứa bé về đây, ông ấy thật sự không muốn như vậy, gia đình tôi có lỗi với ông và Nhã Lan nhiều lắm, tôi mong ông tha thứ.

Lúc này người đàn bà đã quỳ trước mặt ông Lâm với tội lỗi vây quanh mình.

- bà không có lỗi, người có lỗi là chồng bà, nhưng tôi không thể tha thứ được những tội lỗi mà mấy người đã gây ra, do mấy người mà vợ tôi vì quá thương nhớ con mà đã ra đi, vì mấy người mà tôi suốt bao nhiêu năm qua không có được những ngày hạnh phúc, vì mấy người mà cuộc sống gia đình của tôi tan vỡ, bà bảo tôi phải tha thứ thế nào đây?
- mọi chuyện đã sáng tỏ, tôi sẽ đưa Nhã Lan về sống với tôi.

- tôi xin ông đừng làm như vậy, tôi van xin ông, con bé mà biết chuyện này chắc nó sẽ chịu không nổi đâu, mọi lỗi lầm là của tôi, tôi xin ông đừng cho nó biết.

- tôi có con gái mà không được nhận, có con gái mà phải vờ như không có, nếu là bà thì bà cảm thấy thế nào.

Người đàn bà lặng lẽ lau dòng nước mắt đã tuôn ước má.

- tôi sẽ nói với nó. Tôi sẽ cho Nhã Lan biết tất cả sự thật, tôi chỉ xin ông hãy cho tôi chút time, rồi tôi sẽ trả Nhã Lan lại cho ông, xin ông đấy.

Ông Lâm buồn bã nhìn người đàn bà, có lẽ là do số phận đẩy đưa khiến cả ông, Nhã Lan và cả người đàn bà này lâm vào tình cảnh đau buồn, đã 20 năm, mọi thứ đã qua rất lâu và giờ đây ông cũng đã tìm lại đứa con gái của mình, liệu ông có nên tha thứ hay không, bà ấy thật sự không có lỗi, bao nhiêu năm qua bà ấy cũng đã cực khổ đùm bọc nuôi dưỡng Nhã Lan lớn khôn. Những suy nghĩ trái ngược đang vật lộn trong tâm trí ông Lâm, mọi sự thù hận, đau buồn đã không thể ngự trị được nơi con tim ông, con tim mang cái tên nhân hậu.

- bà đứng dậy đi, có lẽ là do số phận, tôi sẽ để Nhã Lan bên cạnh bà, nếu bắt nó đi có lẽ sẽ làm nó tổn thương, nhưng tôi vẫn mong bà một lúc nào đó có thể cho nó biết mọi chuyện, là một người cha tôi vẫn mong một ngày nào đó được nghe Nhã Lan gọi một tiếng ba.

Ông Lâm đỡ người đàn bà dậy rồi lặng lẽ ra về, bà nhìn theo cái dáng gầy gò của ông Lâm, một cảm giác tội lỗi vây quanh bà, bà hiểu nỗi buồn của một người cha mất con, có lẽ bà đã quá ích kỷ khi muốn Nhã Lan ở bên cạnh bà.

- anh nói là có chuyện muốn nói với em mà, sao này giờ anh không nói gì hết vậy?

- à ờ .. cũng có, mẹ em sao rồi,?

- anh kêu em ra đây chỉ để hỏi chuyện này thôi sao.

- à! Không phải, là chuyện của Long với Tuấn thôi.

- 2 anh ấy làm sao cơ.

- tụi nó đánh nhau.

- SAO, đánh nhau á, sao lại đánh nhau, rồi có ai bị gì không?

- tụi nó đánh nhau vì em đó, cũng không có đứa nào bị gì cả đâu nhưng chắc tình cảm anh em sẽ xấu đi rất nhiều.

- sao 2 người họ lại xử sự như vậy chứ. Em giờ thật không biết phải làm sao nữa.

- anh nghĩ em nên nói chuyện với tụi nó, cần phải nói rõ ràng mọi chuyện. mà anh có thể hỏi em điều này được không?

- điều gì ạ? Anh cứ hỏi đi

- giữa Long và Tuấn em có tình cảm với ai?

- em cũng không biết, tình cảm khó xác định lắm anh à, nhưng em biết chắc là đối với anh Long em thật sự không có tình cảm gì, ngoài tình cảm anh em cả

- vậy còn Tuấn? cũng là tình cảm anh em sao?

- không hẳn vậy, với anh Tuấn là một tình cảm khác nhưng đó không giống như tình anh em mà là

- mà là tình yêu (Phong ngắt lời)

- em em cũng không biết nữa.

Phong trầm tư nhìn Nhã Lan một lúc lâu cho đến khi bắt gặp ánh mắt của Nhã Lan quay lại nhìn mới chịu quay đi.

- anh sao vậy?
- không, anh không sao, anh chỉ suy nghĩ một số chuyện thôi.
- chuyện gì vậy, em biết được không?
- để có dịp anh sẽ nói cho em biết, Nhã Lan à!.....
- vâng! Sao anh?
- à không uhm thôi mình về đi.

Phong muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi, một thoáng buồn hiện lên trên khuôn mặt Phong, một điều gì đó ở trong tận trái tim Phong.

Mặt dù mọi chuyện đã sáng tỏ nhưng Nhã Lan không hề biết sự thật, không biết được mình chính là con gái độc nhất của gia đình họ Vương, ông Lâm lúc này cũng đã bắt đầu suy nghĩ về những chuyện đã qua, điều làm ông lo lắng lúc này là làm sao để Nhã Lan không bị tổn thương vì những quá khứ và cũng còn 1 điều khiến ông cũng cảm thấy lo lắng không kém là Tuấn và Long, lo lắng về tình cảm của chúng nó với đứa con gái của ông, liệu tụi nó có còn được tỉnh táo khi đã lún sâu vào tình yêu mà đánh mất đi tình cảm của anh em.

- vậy là mẹ đã khỏe hẳn rồi, con mừng lắm.
- cảm ơn con, cảm ơn con nhiều lắm, Nhã Lan à không có con chắc mẹ .
- mẹ! mẹ lại nói gì nữa thế, dạo này mẹ lạ lắm, toàn nói những lời kỳ cục, thôi mẹ vào giường nằm nghỉ đi, nếu mẹ muốn phụ giúp con thì mẹ phải khỏe đã chứ.
- ừ được, mẹ sẽ khỏe mà.

Nhã Lan dìu mẹ vào phòng rồi quay ra lấy áo khoác của bà và một số đồ đem đi giặt, khi đang giặt đồ thì Nhã Lan phát hiện ra 1 tờ giấy nhét trong túi áo khoác của bà, Nhã Lan mở ra xem, đó là giấy xét nghiệm ADN, Nhã Lan bàng hoàng khi nhìn thấy tờ giấy xét nghiệm, cô không còn tin vào mắt mình nữa, Nhã Lan chết lặng mất vài phút mới chấp chạng đứng dậy cầm tờ giấy vào phòng.

- mẹ.

Người đàn bà choàng tỉnh khi nghe tiếng Nhã Lan gọi, bà ngược lên nhìn cô con gái và cũng thấy tờ giấy trên tay cô, mắt bà chùng xuống, lúc đó bà cũng không biết nên phải nói gì với Nhã Lan lúc này

- tờ giấy này là sao hả mẹ? mẹ! mẹ trả lời con đi, chuyện này là sao hả mẹ.

Nhã Lan hỏi dồn dập mẹ như là vẫn chưa tin chuyện mình vừa mới thấy.

- mẹ . mẹ ..

- ông Lâm là ba con sao? Chuyện gì vậy mẹ? tờ giấy này ở đâu ra?

- Nhã Lan à! Con nghe mẹ nói này.

- chuyện gì? Chuyện gì mà khiến mẹ lúng túng đến thế, chuyện gì mà mẹ lại phản ứng như thế, là sao hả mẹ, không lẽ .

- Nhã Lan con phải bình tĩnh nghe mẹ nói, mọi chuyện không như con nghĩ đâu.

- con nghĩ điều gì? Mẹ biết con nghĩ điều gì sao? Chẳng phải mẹ nói ba con đã bỏ 2 mẹ con mình đi từ khi con còn nhỏ mà, mẹ đã nói với con như vậy mà, phải như vậy không.

- đúng là mẹ đã nói vậy nhưng

- nhưng sao hả mẹ? vậy là người đàn ông đã phủ phàng bỏ mẹ con mình là ông ấy sao mẹ, ông ấy là cha con sao mẹ?

- không phải vậy đâu Nhã Lan, con nghe mẹ nói đã.

- con không muốn nghe.

Nhã Lan hét lên rồi chạy ra ngoài, còn người đàn bà thì khóc nức lên gọi theo một cách vô vọng. Điều này dường như đã khiến Nhã Lan thật sự sốc, người đàn ông mà cô kính trọng lại là ba cô, là người đã bỏ 2 mẹ con cô đi, bỏ lại 2 mẹ con bao năm phải sống cuộc sống cơ cực còn ông thì sống sung sướng, nhưng điều mà khiến cô đau nhất là người mà có lẽ là cô đã yêu lại là anh trai cô, mọi thứ như đổ ập xuống đầu Nhã Lan.

- Nhã Lan à, em đến có chuyện gì không. (Phong nói)

- em muốn gặp ông Lâm.

Mặt Nhã Lan lúc này vô cùng căng thẳng và vô hồn, gương mặt toát ra sự lạnh lùng đến đáng sợ.

- có chuyện gì vậy? hôm nay em làm sao vậy, em không khỏe à?

- em muốn gặp ông Lâm, ông ấy đâu rồi

- ba anh đang trên lầu, để anh đưa em lên

Nghe Phong nói là Nhã Lan vội vã đi lên lầu không kịp để Phong đưa lên, Phong vẫn không biết có chuyện gì đành lặng lẽ đi theo sau, lần này Nhã Lan đã mất hết bình tĩnh mà xông cửa vào thẳng phòng làm việc của ông Lâm, Phong cũng ngạc nhiên vì thái độ này của Nhã Lan. Nhã Lan đặt một cách mạnh bạo tờ giấy xét nghiệm xuống bàn, ngay trước mặt ông Lâm.

- con biết hết rồi sao?

- TẠI SAO, tại sao lại như vậy?

Nhã Lan lớn tiếng, 2 con mắt chăm chăm nhìn thẳng vào ông Lâm như chờ đợi sự giải thích, hay là 1 lời phủ nhận để cô có thể biết mình đã nhầm nhưng ông vẫn im lặng, và chỉ nhìn lại bằng ánh mắt buồn rầu như sự thừa nhận. vì Nhã Lan đã hơi lớn tiếng nên cả Tuấn và Long ở trong phòng cũng nghe thấy và đã vội chạy xuống, khi nhìn thấy Nhã Lan cả 2 cùng chạy ào vào nhưng đã bị Phong ngăn lại và lắc đầu, 2 người như hiểu đang có chuyện gì và hiểu thái độ của Phong nên đã đứng bên ngoài.

- sự thật vẫn là sự thật, con là con gái của ta Nhã Lan à.

- con gái ư, ông không xứng đáng đâu, ông bỏ mẹ con tôi đi, bỏ tôi lại giữa dòng đời bao bộn bề, ông có biết tôi đã phải vật lộn với cuộc sống như thế nào không? Thấy bao bao đứa con gái khác có ba đưa đón và được yêu thương nhiều lúc tôi đã ước có ông bên cạnh nhưng ông ở đâu, có lẽ lúc đó ông đang hạnh phúc với cái gia đình riêng của ông, có bao giờ ông nhớ là có 1 đứa con gái như tôi không?

- bao năm nay ta vẫn tìm kiếm con, ta chưa bao giờ quên con cả.

- vậy sao ông lại bỏ mẹ con tôi đi, tại sao hả?

- ta nghĩ con đã hiểu lầm rồi, ta không bỏ con, Nhã Lan à!

- ông nói dối, tôi không tin, tôi không tin

Nhã Lan òa khóc rồi chạy ra khỏi phòng, cô đụng cả Long, Phong và Tuấn ở bên ngoài nhưng dường như cô không còn để ý tới nhưng thứ xung quanh nữa, cô chỉ ôm mặt khóc và chạy đi.

- Nhã Lan. Nhã Lan.

Phong gọi rồi vội vàng đuổi theo cô.

Tuấn và Long lúc này đã ngăn người ra nhìn nhau như cũng không thể tin được chuyện mình vừa nghe, người con gái họ yêu lại là em gái họ, rồi cả hai lại hốt hoảng chạy vào phòng khi ông Lâm vừa gục xuống sàn và bất tỉnh.

12. Chương 12 - End

đoạn kết ột cuộc đời

- Nhã Lan. Nhã Lan

Phong đã đuối kịp và nắm lấy cổ tay của Nhã Lan

- anh buông ra, buông ra, tôi không muốn nói chuyện với mấy người.

- em bình tĩnh đi, em nghe anh nói này, Nhã Lan

- không, tôi không nghe, tất cả mấy người đều là những người dối trá, bỏ tôi ra.

Nhã Lan xô Phong ra và vùng vẫy một cách bạo lực vô cùng khiến Phong không thể giữ Nhã Lan lại được, Phong buông tay Nhã Lan ra và tát vào mặt cô một cái, lúc này Nhã Lan mới thôi vùng vẫy và la hét, cô khóc nhiều hơn, Phong kéo cô lại gần và ôm cô vào lòng vỗ về.

- không sao đâu, em đừng thế nữa, em phải bình tĩnh lại để giải quyết mọi chuyện chứ.

Nhã Lan im lặng không nói gì, cũng không xô Phong ra nữa mà chỉ biết dúi đầu vào vai Phong khóc nức nở, mọi chuyện đến với cô quá độ ngọt, để đối diện với mọi chuyện thế này thật không dễ dàng đối với Nhã Lan. Sau cái tát của Phong đã khiến Nhã Lan bình tĩnh hơn, lúc này Phong mới bắt đầu kể lại mọi chuyện cho Nhã Lan nghe.

- vậy là em đã hiểu lắm sao?

- trong chuyện này không ai có lỗi cả, cả ba anh và mẹ em đều không muốn mọi chuyện xảy ra như vậy.

- sao cuộc đời của em trở trêu thế này?

Nhã Lan quay sang nhìn Phong

- vậy cả anh Tuấn, anh Long và anh đều là anh trai của em sao?

- không! Cả ba anh em anh đều không có huyết thống gì với em cả, thật ra ba đã nhận nuôi ba bọn anh.

- Nhận nuôi?

- ừ đúng vậy. ba mẹ anh bị tai nạn giao thông mà đã mất lúc anh còn nhỏ, bà con chú bác lúc đó ai cũng nghèo nên không ai muốn nhận 3 anh em về nuôi. Cái nhà duy nhất của gia đình anh là nhà thuê nên ba đứa anh cũng sớm bị đuối ra ngoài đường, lúc đó một mình anh dắt theo thằng Tuấn và thằng Long đi lang thang ngày này qua ngày nọ để kiếm ăn, rồi bọn anh gặp ba và mẹ em, họ nhận nuôi bọn anh, cho bọn anh ăn học, 3 đứa anh được như ngày hôm nay là đều nhờ vào ba mẹ nuôi.

- anh Tuấn và anh Long có biết chuyện này không?

- lúc đó thằng Tuấn chỉ mới biết đi còn thằng Long thì mới có vài tháng cho nên tụi nó không hề biết rằng mình là con nuôi, lúc này khi biết chuyện chắc tụi nó cũng bất ngờ lắm. Nhã Lan à! Em có biết khi gặp mẹ ruột của em lần đầu anh cảm thấy thế nào không?

- thế nào cơ?

- rất bình yên, đôi mắt bà rất đẹp, đẹp và khiến người khác thấy ấm áp, an toàn, và em đã thừa hưởng được đôi mắt ấy của bà, đôi mắt chứa nhiều giai điệu.

Nhã Lan nhìn về xa xăm, cô đang tưởng tượng về người mẹ mà cô chưa bao giờ được gặp. rồi Phong có điện thoại, sau cú điện thoại Phong tỏ vẻ lo lắng.

- Nhã Lan à! Giờ phải đến bệnh viện gấp.

- bệnh viện? có chuyện gì sao?

- ba bất tỉnh rồi.

Phong vội vàng đưa Nhã Lan đến bệnh viện, mọi người đã có mặt đông đủ ở bệnh viện, và có cả mẹ Nhã Lan ở đó. Mắt bà đã sưng húp lên vì khóc quá nhiều.

- mẹ à!

- kìa Nhã Lan. Con về rồi sao? Mẹ ..

Nhã Lan bước đến cầm tay mẹ.

- mẹ ơi con xin lỗi, con xin lỗi đã không nghe mẹ nói, con xin lỗi vì đã lớn tiếng với mẹ, mẹ ơi!!

- không sao, không sao, mẹ cũng có lỗi, mẹ đã giấu con chuyện này, mẹ có lỗi với con.

- thôi cô và Nhã Lan đừng đẩy đưa mà nhận lỗi như thế, cũng không ai muốn mà (Phong lên tiếng)

Phong lại chỗ Tuấn và Long, 2 đứa có vẻ trầm tư và im lặng, chắc cũng vì quá bất ngờ vì mọi chuyện.

- sao anh không nói cho tụi em biết mọi chuyện? (Long nói)

- anh xin lỗi, anh đợi khi nào có cơ hội sẽ cho 2 đứa biết.

- ba nói cho tụi em biết hết rồi, cả chuyện 3 anh em mình là con nuôi nữa.(Tuấn nói)

- ba sao rồi? ba tỉnh rồi hả?

- ba tỉnh rồi. ba đang nằm ở trong kia. (Tuấn nói)

- ba nói muốn ở một mình (Long nói)

Phong đứng dậy lại chỗ Nhã Lan

- Nhã Lan à! Ba đang ở trong kia, anh nghĩ em nên vào đó 1 lúc.

- đúng đấy, con nên vào với ông ấy đi.

Nhã Lan đứng dậy lau những dòng nước mắt rồi đẩy cửa bước vào trong.

- Nhã Lan . Con .. con đi đâu vậy, con làm ta lo quá.

- con xin lỗi, lúc đó tại con mất kiểm soát nên

- con trở về là được rồi. bao nhiêu năm qua không ở bên chăm sóc cho con được, ta .ta . thật đáng trách.

- không đâu, bác đừng nói vậy, con xin lỗi vì đã hiểu lầm bác.

- Nhã Lan! Con có thể gọi ta là ba được không, được không con?

Nhã Lan nhìn ông Lâm, lúc này đã rưng rưng nước mắt, còn ông Lâm thì chờ đợi tiếng gọi ba từ Nhã Lan.

- ba .

- Nhã Lan con của ta.

Tiếng “ba” vang lên như xóa đi hết những đau thương, những lỗi lầm của quá khứ. Ông Lâm cầm lấy đôi bàn tay của Nhã Lan mà mắt cũng như sắp khóc, chờ đợi bao nhiêu năm giờ đây ông đã nghe được đứa con gái bé bỏng của mình gọi một tiếng ba, nhiều lúc ông đã gần như tuyệt vọng khi tìm kiếm Nhã Lan, để rồi ngày hôm nay được ngồi đây đoàn tụ với đứa con gái của mình cứ như là 1 giấc mơ. Có lẽ với ông hạnh phúc chỉ cần thế này thôi.

Ông Lâm xuất viện trở về, ông đón cả Nhã Lan và mẹ cô về nhà ở, mẹ Nhã Lan ban đầu không muốn về vì rất ngại nhưng vì con gái ép quá nên bà cũng theo con về nhà ở, có lẽ bà không xa Nhã Lan được, tuy không phải là mẹ ruột nhưng đã nuôi nấng Nhã Lan suốt mấy chục năm qua nên bà xem Nhã Lan không khác gì con ruột, đứa con mà bà luôn yêu thương và che chở.

- dạo này nhiều chuyện xảy ra quá, anh vẫn chưa có cơ hội để nói chuyện với em.

- em cũng bất ngờ về tất cả mọi chuyện, mọi thứ cứ như là 1 giấc mơ vậy.

- mọi chuyện cũng đầu vào đó cả rồi, bây giờ có lẽ nên giả quyết chuyện của chúng ta, Nhã Lan! Chắc em cũng biết rõ tình cảm của anh rồi. thật sự giờ đây anh muốn nghe quyết định của em.

- anh Long à! Từ trước tới giờ em vẫn luôn coi anh như một người anh trai mà em yêu quý, em đã rất vui khi được ở bên anh, em xin lỗi vì đã không nói ra điều này sớm hơn, em sợ làm anh buồn.

Long thở dài rồi uống 1 ngụm café.

- anh hiểu mà, anh luôn tôn trọng quyết định của em, không ngờ trong trận chiến này anh lại là người thua cuộc, nhưng không sao, anh chấp nhận thua trước anh Tuấn, vì anh tin anh ấy sẽ cho em hạnh phúc.

- sao anh biết em sẽ chọn anh Tuấn? lẽ là người khác thì sao?

- này! Nếu mà là người khác thì anh sẽ giành giật tới cùng đấy chứ không buông tha cho em đâu, vì thế mà em nên ngoan ngoãn chọn anh Tuấn đi.

- anh thật là

Nhã Lan nhìn Long rồi phì cười, Long cũng cười theo, nhưng nụ cười ẩn chứa cái gì đó buồn mang mác. Đêm dường như lạnh hơn, nó như đang thử thách con tim của Long, con tim vừa bị thất tình, nhưng cái lạnh đó chẳng làm cho con tim của Long đóng băng vì trong trái tim đó có Nhã Lan, có ánh mắt của Nhã Lan sưởi ấm, ánh mắt của sự bình yên.

Sau mọi thứ đã qua ông Lâm nhận ra không gì quan trọng hơn tình yêu thương gia đình, và ông quyết định đem toàn bộ tài sản của mình đi làm từ thiện để giúp những mảnh đời còn khó khăn, có lẽ ông muốn nghỉ ngơi và sống cuộc sống còn lại với gia đình, Long sau cú vấp ngã đã trưởng thành và chín chắn hơn rất nhiều, Long quyết định ra nước ngoài để du học và định cư, để theo đuổi những ước mơ của mình, những ước mơ chưa kịp để hoàn thành, những ước mơ mà Long đã bỏ phí để đi theo những cuộc ăn chơi của mình.

- mọi người không cần tiễn con nữa đâu, mọi người yên tâm, nếu con không thành công để gây dựng sự nghiệp con sẽ không quay trở về đâu nên con sẽ cố gắng. cố gắng thật nhiều.

- ba tin ở con, rồi con sẽ làm được.

- anh cũng tin ở em.(Tuấn nói)

- anh cũng vậy, cố gắng lên em nhé (Phong nói)

- anh nhớ bảo trọng, anh đi rồi em sẽ nhớ anh lắm. (Nhã Lan nói)

- ừ anh sẽ thành công, cho anh ôm một cái lấy may mắn nào.

Long ôm Nhã Lan lần cuối trước khi lên máy bay, ôm lần cuối người con gái Long yêu. Rồi Long quay sang Tuấn vỗ vai.

- em nhường Nhã Lan lại cho anh đấy, đừng làm cố ấy phải khóc không là em không để yên cho anh đâu.

- Nhã Lan không còn cơ hội nào để khóc nữa đâu, em yên tâm, qua đó cố gắng học nhé.

Tuấn nói xong 2 anh em ôm nhau chào tạm biệt rồi Long quay sang ôm Phong và ông Lâm lần cuối để bước ra đi, đi rồi sẽ không biết khi nào trở lại, nhưng nhất định Long sẽ quay trở về, trở về nơi thân yêu này.

- em thấy cuộc sống hiện giờ thế nào?

- lúc đầu vẫn chưa quen lắm nhưng giờ thì em thích nghi được rồi, được sống với những người mình yêu thương đối với em là 1 điều rất hạnh phúc

- em biết không, ông trời lấy đi của mình cái này thì sẽ trả lại ình cái khác, anh mất đi gia đình nhưng bù lại anh có 1 gia đình mới, và và có cả người con gái anh yêu.

Tuấn đặt bàn tay của Nhã Lan lên tay mình rồi lấy từ trong túi áo ra một cái nhẫn, và đeo vào tay Nhã Lan, Tuấn cầm bàn tay ấy rồi cúi xuống hôn thật nhẹ nhàng lên nó.

- lấy anh nhé Nhã Lan, anh hứa sẽ luôn yêu em và mãi mãi yêu em.

Nhã Lan then thùng đến đỏ cả mặt khi Tuấn cầu hôn, nhưng cô lại rất vui, niềm vui cũng không biết phải diễn tả như thế nào, không quá vui mừng nhưng cũng không phải là êm dịu, có lẽ đó là niềm vui của tình yêu đôi lứa. Nắng chiều ấm áp như ôm trọn lấy Nhã Lan và Tuấn, cả 2 người cùng nhắm mắt và hướng về phía ánh mặt trời để cùng cảm nhận những dư vị của cuộc sống, cùng cảm nhận tình yêu của cả 2 và cảm nhận hạnh phúc đến từ đâu.

- anh đi thật sao?

- ừ, phải đi để tìm kiếm đam mê của anh chứ? Việc kinh doanh không phù hợp với anh, em biết anh đam mê gì mà.

- vẫn là cái đó sao? Một nhà văn à?

- đúng, đó mới chính là điều anh muốn làm.

- nhưng anh đi đâu?

- đi khắp mọi nơi trên thế giới, đi đến nơi nào mà anh có nhiều cảm hứng để viết lách.

Tuấn và Phong đứng trên bờ biển dài nhìn về phía đại dương, thật bình lặng và yên bình, nhưng có 1 điều mà Tuấn và mọi người đều không hề biết là Phong cũng yêu Nhã Lan, đó là 1 bí mật mà chỉ 1 mình Phong biết và Phong sẽ mãi giữ cái tình yêu thầm lặng ấy ở trong lòng, rồi Phong đi, đi để thực hiện đam mê của mình và Phong đã thành công, Phong trở thành 1 nhà văn nổi tiếng với tác phẩm đã làm nên tên tuổi của Phong mang tên “GIAI ĐIỀU CỦA MỘT ÁNH MẮT”.

Trong trang đầu của tác phẩm có lời đề tặng:

“Gửi người con gái tôi thầm yêu, người con gái mang ánh mắt biết nói, ánh mắt của sự bình yên, đó là ánh mắt chứa những giai điệu mà chỉ ai nhìn vào mới cảm nhận được, hãy luôn hạnh phúc em nhé. Và gửi đến tất cả các bạn những ai đang đọc và yêu thích tác phẩm “GIAI ĐIỀU CỦA MỘT ÁNH MẮT” những tình cảm yêu thương và lòng vị tha trong tác phẩm này”

“You know you love someone when you cannot put into words how they make you feel”

(Khi yêu ai ta không thể diễn tả được cảm giác khi ở bên người ấy mới gọi là yêu)

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giai-dieu-cua-mot-anh-mat>